

Paulina Popa

nepământeianul

Axa

paulina popa

nepământeauul

(107 poeme)

*Această carte a apărut cu sprijinul
Ministerului Culturii și Cultelor din România*

© Editura Axa

© Paulina Popa

Tehnoredactare și ilustrații: Paulina Popa

Coperta: Paul Costoiu

Ema Macovei

NOTA AUTORULUI

Am selectat în această antologie, poeme din cărțile: „CU MÂINILE ÎN FLĂCĂRI”, (1992); „NUNTA CUVINTELOR”, (1995); „AURĂ AMARĂ”, (1996); „CUVINTE SĂRUTATE DE ÎNGERI”, (1997); „CANDOARE AGRESIVĂ”, (1998); „ÎNTRE TĂCERE ȘI TĂCERE”, (1998); „GHILOTINA SINELUI”, (2000); „ROCHIA NESUPUNERII”, (2001); „BĂRBAȚII SECOLULUI”, (2002); „SĂ ÎNȘELI MOARTEA CU VORBE DE DRAGOSTE”, (2003); „SCRISORI CĂTRE ONIA SNAIDER SCRISE DE PAULINA POPA”, (2003). Un grupaj de inedite dă titlul antologiei.

Selecția este liberă asemeni unei păsări care zboară atât cât îi ajunge lanțul, uneori obiectivă, aproape întotdeauna subiectivă.

Deva, 29 dec. 2003

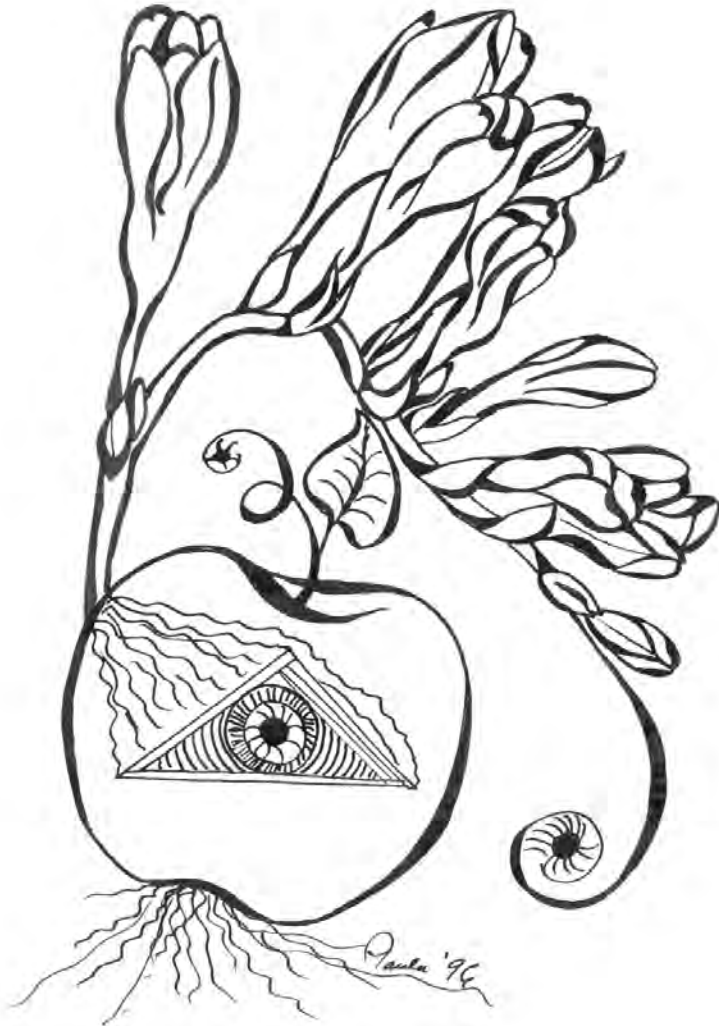
Paulina Popa

nepământeianul

(107 poeme)

Editura AXA

Se dedică lui MIHAI

NEPĂMÂNTEIANUL

Visăm.

În visul nostru stă Nepământeianul.

-*Mi-ești drag, iubitul meu*, îi spunem,
și o panică dată dracului
își zămislește pruncii în sânge.

Dorim să vorbim despre clipa în care,
departe de lume, într-o țară a focului
am uitat plăcerea.

Nu ne acoperim gura cu palma atunci când spunem:

Mi-ești drag iubitul meu!
Nu-mi zâmbi ca un șarpe
disprețuind versul ce pleacă de la mine.
El este încărcat cu singurătate.
Sângele ce mi se adună în față atunci când mă atingi,
sau când mă îmbraci în miere, ar putea fi destul de roșu.

Mi-ești drag iubitul meu !
Mă exprim omenește, nu mă alunga cu pietre!
Tu treci prin sângele meu fluturând steaguri,
îmi așterni în cale șerpi, să am pentru ce să dau seama
atunci când le voi zdrobi capetele!

Visăm.

În visul nostru stă Nepământeianul!

Deva, 23 sept. 2000

ÎN BĂTAIA SOARELUI

I

Continuăm să zburăm
chiar dacă dâra lăsată pe pământ
mai strălucește atunci când o privim.

Ochii noștri căutau o lumină anume și pleoapele,
(cele despre care nu mai scriu poezii),
acoperă cu greu tentația unui înger
pentru care acum nu mai vrem să dăm seama.

Toate acestea - niște cuvinte
ce stau cuminiți pe un scriu
până vine cineva - le atinge cu cotul
și nimic nu mai poate opri vuietul.

Uităm de aripa fragilă a visului,
uităm de liniștea pe care o blestemăm
și începem să vorbim, fascinați de propriile cuvinte:

continuăm să zburăm
chiar dacă dâra lăsată pe pământ
mai strălucește atunci când o privim
așa cum strălucesc încă ochii și profilul
bărbatului cu biografie istorică
ce prinde viață pe masa poetului.

Suntem gata să trăim viața cu securea ei,
nu oricum: - prin experiențe brutale,

nepământeauul

suspînând dureros
aşa cum ne-au învăţat prietenii.

Suntem gata să trăim viaţa,
să zburăm cu aripile noastre
uitând de lumina ce ne-ar putea arde.

Nimic nu ne-a ajuns din urmă
şi totuşi, atenţi la exigenţele unui timp
ce ar putea să vină, am reacţionat violent
la piatra aruncată spre noi.

Umerii noştri sângerează încă,
iar noi continuăm să zburăm şi acum
chiar dacă dâra lăsată pe pământ
străluceşte ca un şarpe în bătaia soarelui.

II

Nepământeauul ne ispiteşte,
ne învaţă cuvintele, lacrima bucuriei,
cântecul morţii.

Sunetele lui ne pecetluiesc gura.
Îi sărutăm mâna şi semnul din frunte,
suntem în preajma lui şerpi de pază, fără venin.

Am încercat să convingem, să ne sărutăm fericiţi,
să ne servim unul altuia vinul.

În pădure, o singură clipă, cu trupurile tinere,
rotind ca nişte fraţi gemeni.

Nepământeauul ne ispiteşte.
Îi cuprindem capul cu ambele braţe.
Îi sărutăm semnul din frunte.
Frângem pâinea împreună cu el.
Împărţim ca pentru nuntă

carnea și coșul cu fructe.

Nepământeantul ne atrage,
ne învață cuvintele
pentru rugăciunea supremă.

III

Nepământeantul sacrifică păsări
pe lespede de foc a zăpezii,
poartă spre lume mînzul verbului
pe care l-am lăsat să-și facă de cap.

lată-l
aruncă din copite pămîntul.
Înfășurat în coamă, aleargă!

Cîndva am scris despre el,
despre aripile din ora descărnării,
despre frumusețea la care rareori ajungem,
despre îngerul ce agită aripa cînd mînzul nechează,
despre clopoțelul de deasupra porții
ori sunetul sîngelui.

Dar despre cel ce sacrifică păsări
pe lespede de foc a zăpezii?
Dar despre îngerul politic
ce dansează sub arcu lingvistic ?

Despre demonul cu ochii de foc,
strălucirea lor, semnul copitei pe suprafața sîngelui...?

Le privesc pe toate în liniște, denunț livrescul
și port spre lume două ființe în aceeași îmbrățișare,
în timp ce mînzul verbului își face, mai departe, de cap.

VISUL

Ieri m-am întins în iarbă și priveam
cum lumineau, plutind, atâtea păsări, sus pe cer.

Asemenea lor pluteam,
spălându-mi cuvintele în roua de lumină,
iar trupul îmi era întins în iarbă și-mi striga:

„rămâi acolo sus, nu vezi că eu fac dragoste!”

Mi-am întors fața de la trupul meu.
El era supus dragostei.
Ca o pasăre m-am depărtat.

În zborul meu, ca într-un vis,
eram mireasa ce-și purta în suflet
lumina mirelui care urma să vină.
Eram acolo sus, mireasa,
iar mirele, încet, pe fața mea,
aluneca într-o lumină sfântă
purtând pe frunte semnul ca o stea.

r, 30 iunie, 2002

POLENUL, BOABELE DE GRÂU

I

Ca într-un vis, era frumos castelul
și turlele-i luceau bătând în cer.

Eu stam întinsă-n iarbă și-l priveam,
Deasupra mea doar aripa unei lumini
picura polenul ca boabele de grâu.

Apoi am auzit un cerb.
A înfipt în pământ coarnele să arate putere.

Dintr-o dată
s-a deschis o fereastră dincolo-n castel.

Eu o priveam din iarba Nepământeanelui.

Părea că morții mei toți
petreceau acolo și-mi făceau semne,

mă ademeneau cu muzici și cu zâmbete,

doar cerbul ce-și înfipsese coarnele în pământ,
era mult mai puternic și mai aproape.

Un prunc rotind în oasele mele
îmi săruta tâmplele asudate, trezindu-mă din vis.

II

Trezindu-mă din vis, mi s-a părut că murisem,
cum stam în iarba Nepământeianului.

Cerbul dormea alături
iar eu îi priveam coarnele cu care atingea filele.
Cândva trecea prin pădure.
Acum visează ciuta verbelor.
Ea naște cernelurile pe file.

Eu adorm în iarba, îi simt firele-mâini pe pieptul meu.

Clipa descărnării este sortită iubiților.

Sângele ierbii - clic pe buzele mele.
Picătura de pe fruntea Nepământeianului
strălucește în palmă.
Eu adorm în iarba, restul se petrece deasupra.

III

Deasupra stau și discipolii visului.
Mănâncă și ei ca oamenii
gândurile ce le curg pe obraz,
chiar dacă în iarba nepământeianului
cuibăresc păsări.

Îi privesc cum se hrănesc,

apoi, ca un poet adevărat,
ignor prezența lor și-mi văd de ale mele,
împrăștiind în stânga și în dreapta
cutiuțe cu anafură.

paulina popa

Cei care le deschid văd copiii
alergând desculți peste flori,
afundându-se în apă,
alergând pe pânza întinsă la uscat în ierburi curate,
și, Doamne, ce lumină-n jur.

Pânza albă ca un drum de făină...

Împrăștiind în stânga și în dreapta
cutiuțe cu anafură,
îmi văd de ale mele ca un poet conștiincios,

în timp ce discipolii visului
mă jupuiesc atârându-mi pielea
în bătaia vântului

r, 1 iulie, 2002

DEPARTELE

Uneori îmi pare că departele e mai aproape,
că un alt trup îmi îmbracă oasele ce nu sunt ale mele,
îmi pare că sângele meu curge în alte artere
și ale altuia sunt ierburile, apele și cerul cu stele.

Inima mea pare că bate în pieptul unui străin
și-n pieptul meu, o inimă străină,
că pietrele pe care-mi sângeră piciorul
sunt din jăratec, rareori din lumină.

Diminețile mele sunt trăite de o altă ființă
și altul este izbit în piept de cuvinte,
pare că florile vieții au devenit agresive
și șarpele ce-și suna clopoțelii, cel mai cuminte.

Inima mea pare că bate în pieptul unui străin
și departele-mi este mult mai aproape,
că zilele mele nu mai sunt zile
și noaptea mea nu mai e noapte.

Vuietul mării este o muzică ce-mi trece prin oase,
furtuna e liniștea pe care-o implor,
fulgerul este cel ce-mi alină cuvântul,
își ia partea devorând-o cu dor.

Odată inima mea bătea în pieptul meu
și era bine...

CU MÂINILE ÎN FLĂCĂRI (1992)

Motto

*„Doamne,
numai oficiind în acest templu,
IUBIRII,
am descoperit că sunt Eu!”*

NEVĂZUTĂ-I VIAȚA ÎN OU !

Am intrat în starea sfântă
cu aripile....

Nevăzută-i viața în ou!

Apoi,
în fulger,
muzica celei dintâi minuni
a vorbei...

Învelișul oului spart
și aripi zvâcnind spre tine.

TĂCERE

Îmi stăpânesc cu greu
starea
de a-mi striga
în gura mare
iubirea
pe străzile cetății,

numai că
adorând tăcerile
care spun mai mult
decât toate strigătele lumii
încerc să tac.

FRUMUSEȚE

Se spune că frumusețea
vine dinăuntru

Câtă frumusețe în umbra de fum
a ochilor tăi,
câtă incandescență în gândul cu dor,
câtă frumusețe în tăcerea șoptită
a ochilor tăi...

Se spune că frumusețea
vine dinăuntru.

Câtă frumusețe în unda vrăjită
a mâinilor tale!

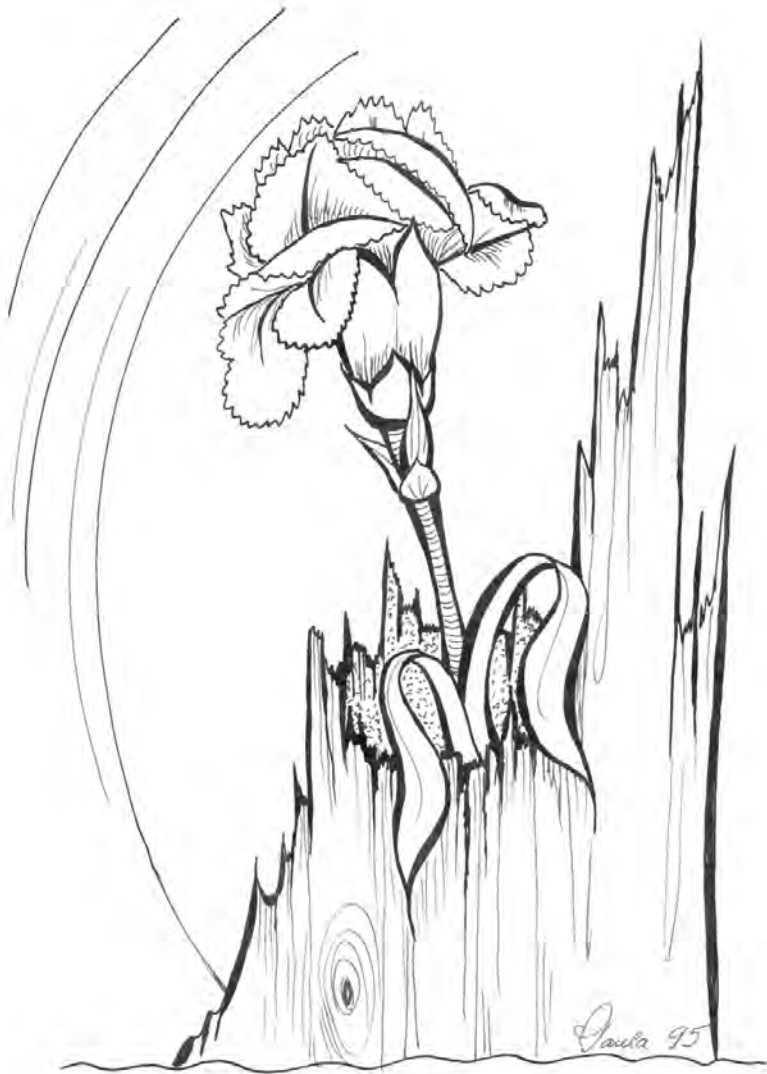
Câtă frumusețe în rememorarea
chipului tău.

DACĂ.....

Dacă,
întâmplător,
vreodată,
veți mai avea nevoie de mine,

căutați-mă
în pădurile
întoarse dureros
la frunzele uscate,

sau
în miezul merelor mari,
merelor coapte
și roșii
unde aștept
incendierea.

**NUNTA CUVINTELOR
(1995)**

CHIPUL TĂU

Te rog
învață-mă să-mi aștern
în ochi
chipul tău
fluviu – silabe
veșmânt încrustat în verbe
pe fum

Te rog
ajută-mă să învăț
pe dinafară
chipul tău
cum oglinda-mi promite
chipul meu
iradiind!

CEL MAI ÎNALT POEM

Tu-mi vei cunoaște primăvara asta
când un mugure blând
mi-a țâșnit din suflet
și mi-a oferit posibilitatea ierburilor

Mi-e teamă de răstignirea pe frunze
și de prea marele foc
sărutând poemul care ar fi murit însetat

Desigur
Tu-mi vei cunoaște și lacrima
și țipătul verde
vei cunoaște firul roșu
care se-aprinde-n priviri
și imuabila frenezie

Tu-mi vei cunoaște
Adorarea
și-mi vei ierta
cel mai înalt poem!

ELEGIE

Era o vară cu păduri Se lumina
Rupând valul o parte din cer
cădea lângă mine Ploua

Tocmai începusem a tăcea cu măsură

Atunci s-a apropiat de mine
spăla cu vocale tăcerea
care devenise tangibilă ca o secure
Ne-am ținut de mână Pândeam
cum pe alături treceau fiarele

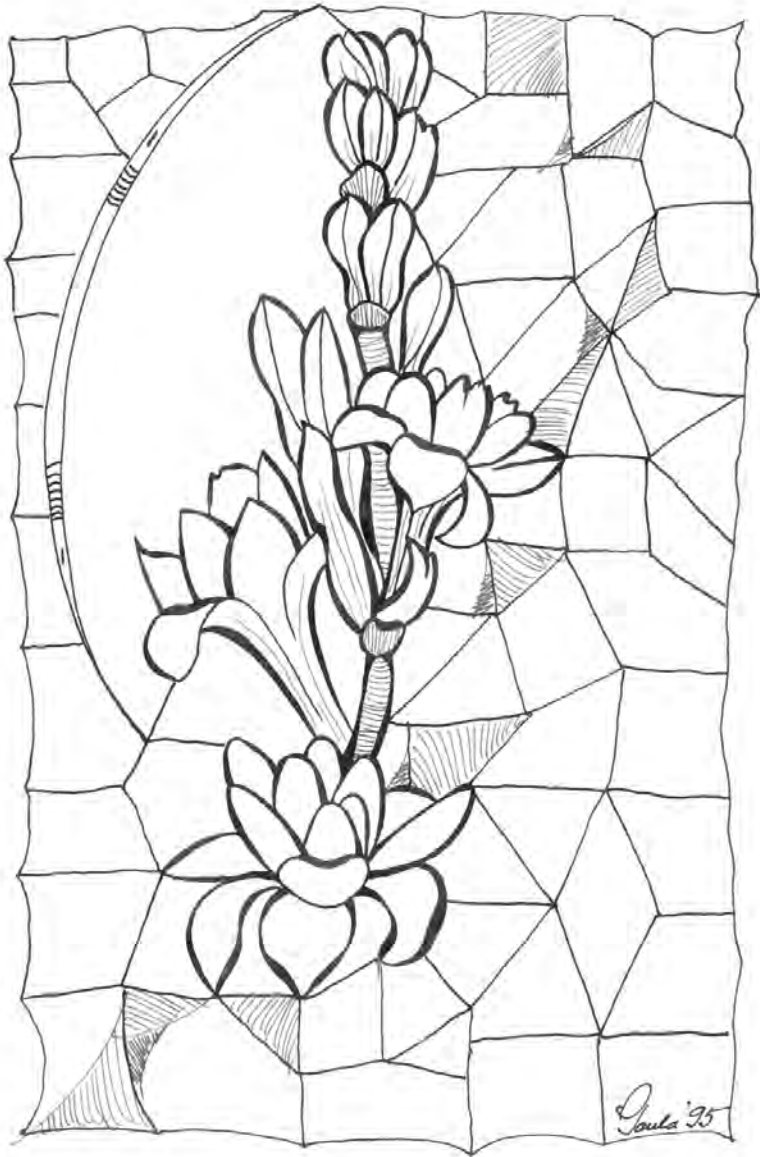
Era o vară cu strigăte Tăceam
Am fi vrut să plecăm undeva
pe o insulă între viață și viață
dar cerul ne-a acoperit cu fulgere
și-a început a se însera

Pretutindeni răsăreau brândușele...

FĂRĂ CUVINTE

Fără cuvinte
întinde-ți mâna
și joacă-te cu zeul tânăr
învățându-l calea din hotar

Fără cuvinte
ține-mă strâns
pentru văile noastre plânse
pentru iubirile noastre arse
pentru primăverile noastre...
fără cuvinte...

AURĂ AMARĂ
(1996)

PSALM

Apropie-mă, Dumnezeule,
de miezul încins al acestui Poem

și asemeni Rostitorului
învățat
să-i iasă flăcări din gură,
arată-mi jăratecul care aprinde
lanul înroșit al verbelor.

Mai aproape de înverzire,
muguri melodioși crește-mi pe mâini
și așează-mi în față naosul crinului.

Mărturisesc
păcatul ludic cu blânzi Inorogi
și setea de-a asculta
respirația fântâniei.

Apropie-mă, Dumnezeule,
de miezul încins al acestui Poem

să înalț Catedrale cu brațele.

PSALM

Ascultă-mi ruga:

-Lumina Ta să-mi încingă inima.

Privirea Ta să lase urme pe Cer,

Eterice flori cresc pe ape.

Albastre cuvinte în gura celui tăcut
și înaltul ceas ca un sunet.

Auzi,
Dumnezeule, ruga,
apele care Te-au văzut și aripile.

Pradă trecerii prin spice, genunchii mei ridică-i
și înțelege-mă, Doamne,
când verbele urlă de Dor.

A FI POET

Rană ascunsă
sub cămașa de zale a cuvintelor
și-n ochiul cuiva a te-ngropa desculț.

Numai zborul
și purpura din adânc îndurătoare,
infimă dorință-ntrupează
un zeu.

A te avea în tine și a scoate
numai câte o picătură din circuitul roșu
ofrandă Cuvântului, Legii.

INTROVERTIRE

Pentru că totdeauna când ai brațele
pline de stele
ți se cere să le întinzi înspre cineva,
eu le-am întins înspre tine.

O stea ți s-a așezat pe mâini
și te-a învățat să le încălzești
la focul verbelor luminătoare.
O stea a pătruns la tine.

Atunci te-am văzut
iceberg înflăcărat în noaptea polară
și m-am lăsat lovită de lumina ta.

Apoi,
sub stelele din mâini
mi s-au ascuns rănilile
și am venit la tine plângând.

Dar,
mi-ai turnat pe răni foc
și m-ai alungat cu un zâmbet viclean.

De aceea, astăzi, când am din nou
mâinile pline de stele,
am învățat să le întind înspre mine însămi.

TĂCERE ABSTRACTĂ

Atunci
când vom curge
de la țărături spre izvoare
și vom uita
starea de fruct,

când nu vom mai cădea
în transă
la orice adiere
și vom învăța
de unde se oprește iubirea,

când nu ne vom mai extazia
de ninsori
și dreapta cea gânditoare
nu va mai cunoaște repaos,

Atunci,
Și nici atunci?

AURORĂ

Am fost dusă-n păduri
și-am văzut
sămânța din care
le crește sub frunte
regale coroane
bătrânilor cerbi,
sămânța din care
înflorește-n apus
luna în ochii
flămânelor ciute,
neastâmpărul verde
în tânărul piept
și cerul de muguri.

Am fost dusă-n păduri și-am văzut,
(de ce tocmai eu?)
alaiul de nuntă și mâinile-acelea
sprijinite-n abis
poarta înaltă a nopții,
frunza uscată sub trunchi.

Am fost dusă-n păduri și-am văzut
sămânța și cerul, între ele
un freamăt de vânt,
am văzut ploaia de verbe și Dorul,

dar, m-a văzut
FLACĂRA.

**CUVINTE SĂRUTATE DE ÎNGERI
(1997)**

RUGĂ

Ascultă-mă,
Dumnezeule,
ridică-mă în Lumină!

Fără cuvânt
sunt sticla pe care,
cândva,
a fost pictată o icoană.
Lemnul spălat și lutul
înainte ca suflarea Ta să-l înverzească,
putrede eșarfe și craterul în care
și-au făcut cuib clovni zburători.

Apleacă-Te spre mine!

Talaz de cuvinte
asupra mea coboară
și-nvață-mă Lumina,
înainte de a pleca,
Dumnezeule! Amin.

CUVINTE SĂRUTATE DE ÎNGERI

„Profund și plin de înțelesuri” ai spus.
„Am întâlnit și la alții tratată...” vorbeai...
Tu vorbeai iar eu eram o ușă deschisă de vânt,
fulgera, ierburi loveau ceru-n pământ...

„Poeții sunt vinovați de-Adorare” am spus.
Vorbeai și vina de-A Fi se-ntindea până-n soare.
Un zbor frânt, sus pe pisc, lângă cruce
și un Vultur ce flăcări, pe aripi, aduce.

Vorbeai și vulcani sfărâmau starea celestă,
Centauri cu ochiul flămând loveau crud,
undeva, o mână modelând lutul fierbinte,
un sărut pe spuma mării, cuminte...

Un rug aprins într-o vară în care
cineva s-a jucat cu focul pe un pumn de ninsoare.

ARS

Am fost bătuți, adăpați cu oțet.
Ni s-au prins lanțuri pe aripi,
sare în rănilor deschise pe inimi
și spini veninoși în crezul fierbinte.

Am fost întemnițați,
scufundați în apa înghețată,
alungați, apoi, pe lângă groapa cu hiene.
Alunecam. Aprioric, în zenit,
Cuvântul ne ținea o Lumină.

Atunci am văzut cum se apropiau de noi
pietrele pline cu ofrande.

Acolo am așezat și noi cuvintele
care au chemat din Înălțimi
Îngerii
 să le
 sărute.

VASE DE LUT

Am așezat în vase de aur
sunetele albe din florile lunii,
sub frunze dormeau Inorogi,
alunecau acoperiți de lumină lăstunii.

În vase de cobalt purtat-am
cântecul rănilor ascunse sub floare.
Îngenuncheat-am lângă mărul rănit
și am simțit întâia silabă a lumii cum doare.

Din piatră cioplit-am vase de jertfă
și-am adunat în ele sfinte oceane
de dragul cântecului florilor lunii.
Am adunat în ele, apoi, silabe amare.

În vase de lut,
Doamne,
purtat-am spre Tine
și floare și lună și cântec subțire,
Icoane încrustate în suflet,
aurite-n fervoarea lubirii de-albine.

ZODIA FECIOAREI

Dacă eram adusă pe țărm în timpul cu pești
- ei mai bogați decât mine cu o mare,
eu mai bogată decât ei cu un abur-
Pești cu o anumită străfulgerare
- iceberg luminos-

Dacă intram aici în zodia racului
- el și răbdarea timpului ucis,
tânăr căprior sărind peste pisc în lună-

Am venit în zodia albă:
timp al grâului în care așteptam,
înlăcrimate tipsii purtând capete,
viclene, alunecoase mișcări.

Zodie în care verbul se rostește
- tăcând –
s-ar fi spart în vocale
pe care nu s-ar fi încrustat
semnele, rănilor...

CONTOPIT CU RUGĂCIUNEA

Bunicului meu Teodor

Pentru el aș fi vrut să scriu
un poem dintr-o flacăra,
Îngerii sărutându-i senectutea:

- Cum ne mai lua de mână
când răsărea Duminica. Soarele
(nu știu nici azi, de ce) lumina mai tare
și nu era ceață niciodată.
Porneam spre biserica – navă pe Cer –
fluturi pe ulițele satului cu Îngeri.

- Priviți grâul și păsările, cireșii,
spunea, mângâindu-le în starea sfântă.

Atunci intram în biserică: cireși, copii,
păsări și grâu, și Doamne,
cum se mai deschideau Cerurile
și cum ploua cu lumină
în cântările bunicului
care de-a lungul suferinței
se contopise cu Rugăciunile!

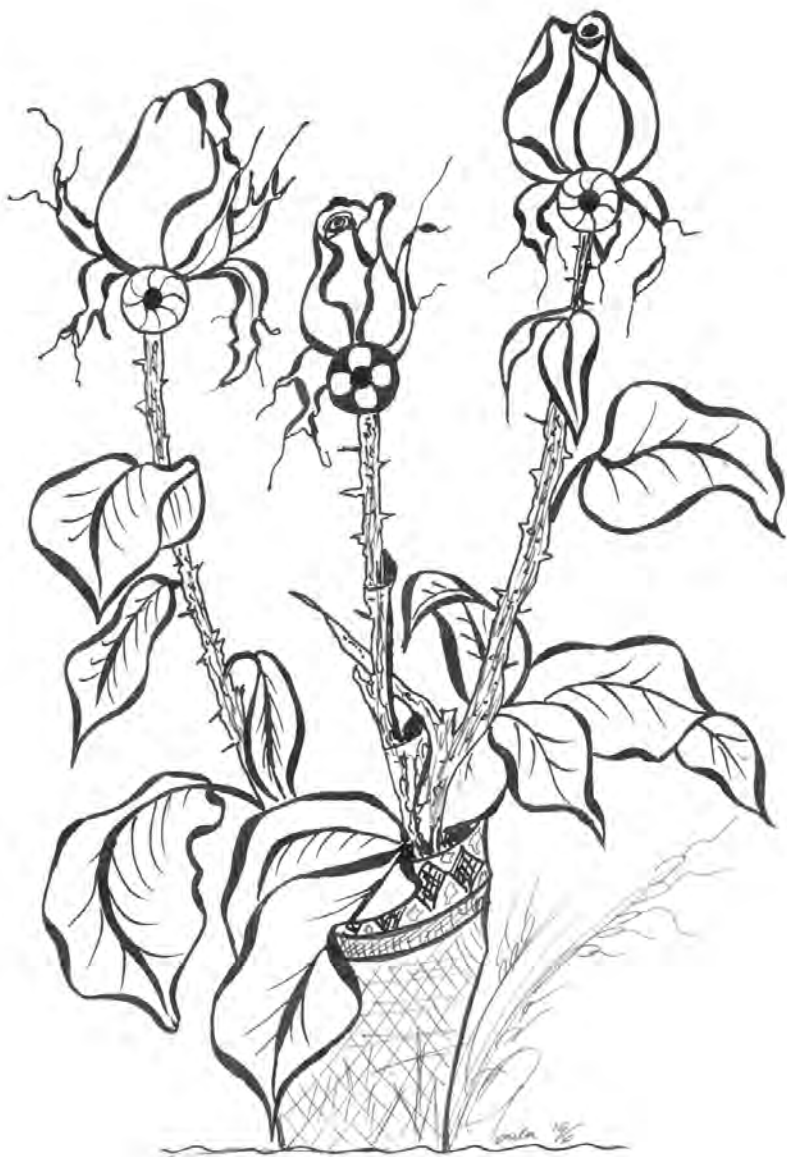
FLOAREA DE FOC

Pe Golgotele din noi
fiecare-avem o Cruce,
fiecare-o catapeteasmă fulgerată
și-un întuneric în amiaza mare.

Fiecare ne-am prins în cuie
câte-o primăvară în amurg,
câte un câmp cu flori de neatins
și un răsărit în care am plâns.

Pe Golgotele din noi
fiecare-avem câte un semn,
câte-o aureolă-n întuneric
și atâtea lacrimi, Doamne, luminând.

Fiecare din noi legănat-am
pe brațele noastre vulcani
și am ars în lava fierbinte,
fiecare din noi pe Golgote,
îngenuncheat-am și-am plâns
înflorindu-ne în suflet
Floarea de Foc,
Floarea de Foc.

CANDOARE AGRESIVĂ
(1998)

JUMĂTATE PĂSĂRI

Uneori stau în copilărie
alungită pe o întâmplare
ca pe o pătură în grădina cu nuci

deodată apare o mână deasupra spre vest
și scrie cu foc cifre neînțelese-
e o scriere dintr-o altă lume

rămânem încremeniți
-eu și fratele meu-
ca și cum am fi purtat fiecare pe cap
greutatea unui ceremonial religios
și aproape de nesuportat ni se pare
fașa de lumină ce ne cuprinde ochii

apoi memorăm mai departe lecții fără sens
din manuale școlare
ne pregătim pentru a prinde
pui de vulpe
pentru a desluși urmele
lăsate de bivoli
pentru spaime adolescente...

îmi lipsește naivitatea de a crede
că umblam goi prin grădina
în care pui de șerpi docili
se hrăneau cu iluziile noastre
jumătate pești jumătate păsări...

POEM PENTRU MAMA

Îmi amintesc
urma de pâine
a mamei
atunci când frământa
aluatul

eram învingători-
eu și fratele meu Teodor-
nu aveam gheare ca păsările
ce erau bănuite a locui
în nucul bătrân
numai aripi aveam
și nu ne-am pierdut
credița în penele lor nici azi când omului
nu-i mai pasă
dacă se întunecă
a ploaie ori a noapte
pentru totdeauna

și azi îți sărut mâinile
mamă și azi
făurim perle-
eu și fratele meu Teodor-
știm că suntem
înainte de toate
urme ale dragostei tale
aburind în aluatul
frământat înainte de a se ivi ziua.

COPILUL DIN SUFLET

Te iubesc copilărie
chiar dacă uneori
iubirea devine lamă
ce disecă sub ninsori
ordinea lumii

acoperă-mi cu ființa ta
poemul meu
de cât mai multe ori
și iartă-mi dragostea
până devine răcoare a sinelui

străină în pântecul
acestor cuvinte
care nu mai sunt ale mele
alerg înspre tine

sub dragostea te
văd ingeri
și biserica din lemn
în care mi-am dezvelit
copilul din suflet
cu aripi eterne

lasă-mă să iau ființă
din flacăra ta încă o dată
și sacrifică pentru mine
„vițelul cel gras”!

BISERICA CEA NOUĂ

Satul meu
trăiește o asemenea clipă
cum mamele când se confundă
cu zeul- în primul țipăt

puțin mi se pare a scrie
despre biserica cea nouă
despre soborul de preoți
despre mireni
puțin despre străzile lui
mustind de viață cum dragostea

Doamne
câtă splendoare am găsit
în luciul copilăriei
câte flori sacre
în icoanele de sticlă

în tăcerea tăcerii e lumină
popasul în pronaos tremură alb
în suflet se ascunde o flacăra
anume pentru clipe lăuntrice

puțin mi se pare a scrie
despre satul meu
despre Dealul Bisericii al Nucilor
despre povara lui binecuvântată
pe care mă chinui să nu o pierd.

LUCIUL CANDORII

„Pe deal
creștea un nuc
eu îl priveam de jos”

astfel povestea
culcat în iarbă
cel ce și-a descuiat
pentru totdeauna
scorbura veșnică

printre atâtea porți
am trecut și eu
așteptându-mi
capătul de lume
ce nu s-a născut

spaiemele iau forme
policolore
iar duminica
este o petrecere cu îngeri
în bucuriile
în care stau
și mă copilăresc

târziu
în august
am auzit și eu povestea
călcând liniștită
peste luciul candorii

MONOLOG

Stau câteodată de vorbă
cu umbra mea
ca și cum aș sta de vorbă
cu o străină

după felul în care
mă privește
îmi dau seama
că este cuprinsă
de o dulce spaimă:
pare că n-ar mai recunoaște
pasărea care i-a brăzdat
cu aripa-i albă chipul

nu vreau să i se facă frig
și trimit înspre ea
cuvinte ce ard
ca niște vreascuri uscate
o privesc și o întreb:

și dumneata doamnă
de ce porți o cruce
în ochiul tău drept?

ÎNTRE TĂCERE ȘI TĂCERE
(1998)

TĂCERE

*„Frica Domnului este
începutul științei”
(pilde 1, 7)*

Îmi este teamă a mă apropia de Tine
Dumnezeul meu,
Tu ai dat ținutului meu bogății fără seamăn
și prin lanurile mele nu au trecut
furtuni de piatră.
Spicele mele sunt pline de rod
și secară nicidecum nici neghină amară.
Dropii de aur cuibărit-au aici
și hrană puilor pe răzoare.
Binecuvântat-Ai, Doamne, câmpiile mele
și nu grindină ci păsări sacre
Ai poruncit peste ele.

Dar cine poate cuprinde într-o strigare
minunile chipului Tău,
Cine a te vedea cu ochii din lume?

Ai dat păsării forma pură de lut,
iarbă pe munte, auroră pe creștet
în calea înțeleptului pași ușori.
Respir prin umbra ce o lasă umbra Ta peste lucruri
și asemeni fulgerului ce sparge lacrima

Îmi este teamă a mă învecina
cu umbra Ta,
Dumnezeul meu!

CÂNTECUL ÎNGERULUI

Pentru că n-am știut cânta
am început să urlu,
cum numai fiara ascunsă-n rana ei
ar fi știut urla

Apoi, pentru a rămâne cântec
a venit în locul meu
Îngerul.

Uneori,
ca-ntr-o haotică iubire,
sub ploaie,
urletul meu se preschimbă
în tunet.

Liber este cântecul Îngerului
spuse copila trecând printre flori.
lubească cel ce știe să cânte
și dragostea lui să crească o dată cu el
într-un cerc ce nu știe
a se închide întru sine.

Nu este pentru mine
a gândi aceste aripi
ce stau strânse în cămașa de cobalt.

BUN ȘI RĂU ÎN ACELAȘI TIMP

Bun și rău în același timp
copilul tău.
Parcă din casa mea sunt chemată și dusă
undeva într-un cerc pe care
nu-l recunosc a fi al meu.

Ce lege nescrisă ne-ndeamnă
spre alte, nedefinite tipare?
Ce lege nescrisă ne mistuie
ca o renegare a propriei fiinte
uitată undeva departe într-o pădure
cu bufnițe și nume întoarse?

Bun și rău în același timp,
ramură atât de simplă a numelui
fruct despre care sângerăm frumos:
unul este rotund unde totul e bine gândit,
iar altul mișcă într-una culori.

Stau și plâng. Lacrima nu înflorește.
Laudă ei care spală adâncul,
ochiul meu,
respirația altui nivel carnal.

Bun și rău în același timp:
arbore cu ramuri sălbatice,
flori, frunze, crengi uscate
și hrana pe care ne-o procură albinele;
toate în cuprinderea aceleiași semințe.

Mi-ar trebui un șir de arbori sacri.
Echilibrul seminței ce devine trup.
Dă pe dinafară tăcerea ce atinge cerul.
Lava sacră se face străfulgerare,
iar mie mi-ar trebui un șir de munți,
un arbore în așteptarea cununilor,
veșminte albe ca o coală
pe care nu s-au scris poeme
și câteva pene smulse din aripa ruginii,

un psalm înalt până la Tine, Dumnezeule,
pentru a ieși viu
din piața acestei lumi
unde ne zbatem împreună
bun și rău
în aceeași rotire.

ÎNTRE TĂCERE ȘI TĂCERE

Cântam: într-un cuvânt,
eram izvorul unei fântâni
pe care numai înaltul ceas
o poate preschimba în ape dulci

Vedeam cum peste văi se-nalță-o scară
și o lumină pe deasupra apei până sus.

Eram izvorul și curgeam
frângându-mi în ochiul de cristal
încinsul soare-aprins și el de frumusețea clipei
care într-un pahar și de acolo, sub țipătul pădurii
mai galben ca scânteia a băut aprinderea de raze.

Pe munte sus: fântâna
și splendoarea pe care doar în somn
mi-e dat s-o am din când în când,
apoi, și eu asemenea apei
încep să trec trădându-mă pe mine
în fața liniștii ascete.
Ce nume poartă clipa aceea-n care
nu am știut să spun câtă splendoare am văzut și câte himere?

Dar, cui să spun când nimeni nu trecea între tăcere și tăcere,
nimeni pe strada înroșită, nimeni la geam, nimeni prin beznă,
numai grele trenuri ducând cu ele soarele, râul,
izvorul.

FRUCTE ROȘII

Aici curge valea memoriei
unde am descoperit
că semănăm,
din ce în ce mai mult.
Aici ne-am oferit unul altuia
coșuri cu fructe roșii.

Tu mai mare decât mine cu o grădină,
eu mai mare decât tine cu un măr.
Aici am citit hulpavele versuri:
măruntă cheltuială arsă până la os.
Îmbietoare și tandră liniștea morții
ca un cor al poezilor,
cum ne împresura!

Neajutorați am implorat ploile,
câmpurile de mătase
oglundite în de-a pururi
focul lăuntric.

Aici am ținut ca pentru moarte potirul,
am îngropat forma unei păsări:
răsuflarea ei cea de pe urmă
umbla-va prin sângele nostru
ca un foc sacru.

FEMININĂ

Am lăsat-o să se apropie de el
cu pași ușori, căci îl iubea

Ploua pe aleea pietruită.
Auzeam cum printre pietre
cresc ierburi suave ca moartea,
întinzând covor sub pașii lui.

Apoi am lăsat-o să-l mângâie ușor
pe ramurile albe, căci îl iubea.

Ploua printre ramuri și eu auzeam
cum plouă în vara eternă,
adulmecând a pâine și a vin.

Atunci m-am apropiat și eu
cu pași ușori, căci îl iubeam,
dar ploaia s-a oprit...

Și plâng morții rigizi
la înflorirea stâncii...

RUGĂCIUNILE MAMEI

Rugăciunile mamei
au un ecou târziu în sufletele noastre.

Îl purtăm cu noi pe străzile întortocheate,
îl ascultăm în orele sacre, îi dăm foc,
trecem prin flacăra lui ca o ninsoare.

Uneori ne înălțăm cu el atât de mult
încât cerul ne cuprinde.
Apoi, respinși de o lacrimă,
ne prelingem în cărți,
în strigătele pe care le iubim,
zămislim cuvinte
ce seamănă din ce în ce mai mult
cu chipul nostru.

Obosiți, cerem iertare mamei;
o vedem cum se îndepărtează,
abia își mai ține pasul drept,
abia pleoapele deschise.
Suntem umbră din umbra ei!

O simțim ca pe o respirație a pădurii
pe care o purtam cu noi din satul cu îngeri.

Doamne, unde sunt toate cuvintele?
Bate vântul și le spulberă
în sufletul meu!

DIN CUVINTE

An după an, zi după zi,
am lucrat la catedrala aceasta.

Prima clipă, când bunicul meu, Teodor,
înțeleptul satului, ce ara cu plugul lui
cerurile cu tufe de liliac,
mă învăța să stau în preajma rugii,
a fost școala în care am deprins
meșteșugul jocului.

Uneori,
cred că acolo am învățat să trăiesc viața altora,
la temelia catedralei.

Lumină de răsărit și de apus, de zi și de noapte,
amăgindu-mă cu fapte esențiale,
cu certitudini zilnice,
am împletit lăsând-o să-mi atârne
pe umeri ca o pasăre în vânt.

Lucram zi de zi, an de an,
cioplind piatră cu piatră,
cărând nisip și apă,
lemne ușoare, frunză cu frunză,
despicând sâmburii ce n-au știut a trăi,
avalanșă de psalmi în suburbiile tăcerii...
astfel am deprins arta mânării verbului.

Înțelepții cred că poetul în exil
scrie mai mult cu sufletul –
cum un templu, în vremuri atee, în suflet se înalță.

Inima mi-am cărat-o
călătorind pe acoperișuri de orașe,
descifrând insomniile. Trebuia
zidită catedrala, zi de zi, an de an...
turla și vitralii, îngerii...

Nimeni nu a întrebat
câte nopți am lucrat la vitralii,
câte – la chipul îngerului
(apoi m-am căit de-atâta fericire)
câte nopți la culoare – inima mea
zidită în irizări metalice pe aripile lui.
Nici viețile sfinților
citite până înfloresc mormintele,
nu m-au ajutat cât psalmul
ce stau să-l repet mergând pe stradă, în fiecare zi.

Niciodată nu m-am văzut
descompusă în mii de imagini,
inventată (pentru a câta oară?),
mulată pe aerul ce-l respiră fiecare icoană,
zvâcnind ca o certitudine tânără,

căzând înalt printre fluturi de tămâie,
așa cum m-am văzut
când am privit vitraliile și cerul îmbrățișate.

Ar fi o impietate
a spune vorbe cu o mie de înțeleșuri
despre catedrala la care am lucrat an după an, zi după zi.

Ar fi o impietate a înainta într-un timp de adormit paradisiuri,
a mă lăsa dusă într-o câmpie

cu resentimente ciudate,
a minți, scriind cu nerușinare
despre ceea ce n-am descoperit
vrăbiilor cuibărind pe turle.

Plâng pe acoperișul catedralei mele
și schimb viitură după viitură.
Oameni se înghesuie în versul meu și întrebă de mine,
am jurat să iubesc livezile albe
și nu fructul roșu de la capătul
coridorului. Răstălmăcită sunt
după bunul plac al fiecăruia,
răstignită într-o imagine banală,
ascunsă într-o ironie de duminică.

Peste lucrul meu se așterne
un strat de smirnă pe care nu știu a o descrie,
un paradis pe care mi-l amintesc din ce în ce mai bine.

An după an, am lucrat la catedrala aceasta,
an după an, ca și cum aș fi lucrat la o iubire: Cine
se încumetă să asculte,
cine să pună la îndoială
fața sumbră și rece ca un șarpe, a orașului,
cine să rămână în ambianța cuvintelor,
sărutându-le mâna, buzele, sufletul,
cine se mai îneacă într-o stare sacră
ca și cum s-ar îneca într-o dragoste,
într-un sine de flăcări,

cine, an de an, zi de zi?

VIS CU MĂȘTI

Ușor și cald cum aerul uitării
ea apăru așa deodată, albă
ca floarea de cireș uitată
unde va într-un vis al copilăriei.

Simțeam în ceață tandre umbre
și cum stăteam aproape goală
în zvonul de fiole sparte și de spirt,
ea apăru așa deodată, albă,
înfășurată într-un văl ușor,
tot încercând să-mi scoată de pe față
masca-mpietrită peste care seara
își ascultase orologiul răsând.

A ridicat o dată mâna
și fruntea mea, în hohot de durere,
ca nu cumva să lase-n urmă semn
s-a aplecat sub sfânta ei coroană.
Țineam în mâna mea aprinsă
o mână rece. Ea crescuse ușoară,
frumoasa mea iubire...
și-o simfonie-nfășură-ncăperea.

Puteam să jur că timpul se oprise,
că muguri simpli mi-au țâșnit din piept
și-n marea mea lumină
o aripă se zvârcolea în laț,
iar între noi – frumoasa mea iubire-

și umbra ei înveșmântată-n aur,
cum umbra marilor trădări,
îmi înțepa privirea cu un zâmbet
viclean și el cum marile uitări.

Apoi
ieșind din vechile tipare,
ca viii care se unesc cu alți vii,
ca mieii născuți într-o zodie bună,
ca merele roșii culese cu mâna
ori focul care aprinde alt foc,

frumoasa mea iubire:
lanț de lut preschimbat la pieptul meu
în aur, pasăre albă – ușoară
de greutatea dragostei –

împărăția tăcerii și umbra păsării
roasă de carii...
Cine i-a desfăcut aripile
și a lăsat-o să zboare?

CA UN BLESTEM

De mult mi-au plecat copiii în lume
și nu vor să mă audă când îi strig,
îmi trimit, din când în când, scrisoare
că acolo unde sunt este mai frig.

De mult alerg ca o nebună pe străzi
și îmi caut copila plecată în lume,
stau la răspântii și întreb trecătorii
și-n crengile mele au cuibărit păsări mute.

Aud sub pașii mei cum se usucă pământul
și glasul ceții îl simt ca un blestem,
se întunecă mult prea devreme,
vechi putregaiuri mă acoperă și mă tem.

Mai rămâne o cărare și o scară ce suie
spre tronul ceresc, unde caut ajutor,
scara se aprinde când o ating,
tălpile arse, în nopți fără vise, mă dor.

Și iar cu inima scoasă în palme
mă rog cu buzele mute Ceresului Tată,
fără cuvinte, cu psalmi neauziți
și cu o rugă de veacuri uitată.

Fără cuvinte, îngenunchez și mă rog:
adu-mi copila, Cerescule Tată,
îmi picură sângele peste cuvinte
iar credința o simt sfâșiată.

PULBERI

Dă-mi, Doamne, sfântul semn de taină
ce ridică din neant castele.
Măcar în somn, o aripă să-mi crească,
să nu mai fiu proscrisul care cere.

Mai lasă-mă, din când în când,
din pulberi să mă-nalț în stele,
cărând pe ziduri ros de carii
povara cântecelor mele.

De ce i-aș cere-acstei clipe
să mai aștepte, să nu prindă
cu dinții roși de timp, pământul,
când doar o umbră mai perindă

și-și trece-ncet prin părul umed
o mână fără frunze, albă,
până-i devine fața vie
ca ochii unui corb ce pradă.

PORTRETUL UNEI IUBIRI

A fost totul ca-ntr-o moarte
și nimic din ce-am fi vrut să fie.
Bucură-te pentru tunetul ce te-a amăgit
și te-a preschimbat în piatră pe vecie.

Prin fereastră se răsfîrînge-un înger,
se topește luna în lumina nopții,
ca un uragan pornit dintr-o iubire
se aprinde piatra de deasupra porții.

Acum,
când a fost totul ca-ntr-o moarte:
altare și-ntuneric, desigur și hiatus,
potire de aur și vase de lut;
au fost tăceri imperiale și vorbe-au fost,
nimic din ce-am fi vrut să fie
nu vine în cenzura versului etern.

A fost totul într-un vers aprins:
seacă și apă,
cuprins și necuprins.

**GHILOTINA SINELUI
(2000)**

I

PENTRU CE ACESTE LUMINI ÎN CALEA MEA
până ajung din ce în ce mai orb,
pentru ce curajul unui nou cuvânt?

Poetul aude cum trosnesc genunchii poemului.
Apa trece prin vin prea devreme.
Împotriva unei nopți, mai degrabă, voi striga.
Unde sunt cei ce țin sfat în lumina unei icoane?

Cine înseamnă cu ceară locul pe unde treci
o dată la o mie de ani?
Cel ce atinge cu sângele versul
desenează o cruce pe care nu o ascunde nicidecum.
Apoi stă și își zice:- totuși eu am desenat o cruce,
am purtat-o pe umeri într-un timp obosit,
atunci de ce să îmi fie teamă?

Eu voi hotărî dacă pot să înșel cu ea moartea.

Cineva mi-a strigat: „Tu ești fluturele cu aripi deschise,
astăzi te-am lăsat să zbori!
Cere-mi pâine și nu monezi false
spre măreția unui zbor.”

Acum, împrejur se dansează
Implorând întâmplări simple.

Mâna mea stă gata să se aprindă.

II

MÂNA MEA STĂ GATA SĂ SE APRINDĂ

și-n jur ce mulțime se ridică
absentă ca o zi a nimănu.

Mâna mea stă gata să se aprindă.

Cei mulți strigă în somnul meu
cuvinte ce sar ca o amintire
printre jumătăți de realitate.

Îmi chem sinele.
El îmi răspunde în biserica lui din lemn,
cântă psalmi –
prin gura lui curge lapte și miere.

Nu am măsurat orele lui de rugăciune.
Timpul lui este ploaia visată sub care cresc
sfidând marginile prea apropiate
ale vieții.

Nu încercați să mă opriți.
Cineva înfinge un cuțit în poem –

stă să-l privească arzând.

III

STĂ SĂ-L PRIVEASCĂ ARZÂND

ca și cum jocul dragostei
s-ar fi jucat vreodată cinstit,
ca și cum bărbatul mirosind a moarte
nu ar fi îmbrățișat în visul lui o fecioară.

De pe raftul meu cu poeți, sub cearcănul serii,
cine stă și udă florile din glastra lui Dumnezeu?

Atâtea minuni
descoperite unui dans simplu.
Îl aud cum urcă dinspre sine
încărcat de vorbe legănate.
Într-o noapte poeții vor pleca pe mare
și nimeni nu va mai vorbi despre vremuri
ori despre porumbeii ce le mănâncă
otrava cuvintelor pentru ultima oară.

Degetele mele
apasă stiloul asemeni unui trăgaci.
Aș fi dus până la capăt fulgerarea,
aș fi ochit cuvintele găunoase unul câte unul
până într-o tăcere din care cad
poame roșii.

Stă să-l privească arzând
ca și cum un cuvânt aprins ar fi de ajuns
pentru cel ce schimbă câte un poem

umblând prin munții sinelui
cu grația unei insecte enorme.

Dar pe raftul meu cu poeți,
sub fâlfâirea unei aripi,
cine stă să asculte atâtea minciuni
câte se aud în jur,
cine să aplaude legea mizeriei
ce stă și te ademenește
ca un ciorchine?

Aerul în jur e curat.
Se spune că două-trei frunze
sunt de ajuns pentru un covor al patimii.
Două – trei fluierături-
pentru memoria
unui șarpe.

În lumea mea poeții stau cumiți,
vând perle la marginea mării.

Pescărușii vin și îi fură,

unul câte unul...

(.....)

XIX

O PLOAIE PERFECTĂ

i-am cerut și îngerului meu
când s-a apropiat de mine.

A întins aripile...
E târziu pentru a cere iertare în dezastrul comun.
În vremea unor elemente dinainte știute,
dimineața este dincolo.

Am înțeles că îngerul va pleca
într-o lume din care tocmai venise.
Totuși, de prea multă zăpadă,
lumea va rămâne aceeași.

Groaza
de a spune altceva stă în inima poetului.
Prin iarna spiritului este umbra vie,
brațele și picioarele care nu cad.
Nu am nici o scuză în clipa fatală,
nici un vers pentru a fi simplu.

Cineva stă de veghe:
biserica de lemn, icoanele pe sticlă,
lona ieșit din pântecul chitului – a treia zi,
Doamne, a treia zi.

Așa se face că port cu mine
paradisul cu îngeri care
uneori mă induce în eroare.

XX

UNEORI MĂ INDUCE ÎN EROARE

malul celălalt, nenorocitul de vers cu aură.
Îl admir, mă ascund umbrei mele
și doar clipa lui îmi este regină.

Sunt mult mai răzvrătită
decât sunt învățată să mi se spună în fiecare zi.
Până când voi iubi nisipul desprins,
până când petele de cerneală
afișate la intrarea în suflet?

Uneori uit a trăi printre aceste ploii.
Sângele atârnă în fiecare vers,
violența memoriei îl face viu.
Aripi sonore are numai pasărea sinelui.

Când m-a născut,
mama a știut că voi zbura,
de aceea numele ei
l-am scris mai întâi.

Doamne,
nu lăsa două păsări
să locuiască versul meu
în același timp.
Teama apropierii Tale
trece prin umbra mea
de sus până jos.

(.....)

XXX

CU BANI DE ÎMPRUMUT

îți cumperi puiul de șarpe. Îl hrănești cu lapte
să crească mare la temelia poemului –
șarpe blând cu piele lucioasă,
numai bun pentru a păzi iluzia unui vers subtil.

Apoi deodată se ascunde într-o cetate,
iar tu stai și te întrebi ce ar trebui alcătuit întru întâmpinarea lui.

Îi admiri luciul amintirii
și cauți din când în când urma lăsată.
Fluturi imaginari se izbesc de ziduri.
Pulberea adevărului se rușinează de sine.
Cetatea crește ca o pedeapsă.
Întinzi mâna – dispare.
Cu bani de împrumut
ți-ai cumpărat puiul de șarpe.
Își lasă urma și vine spre tine
adunându-ți din pagină cuvintele.
Ce visează el la temelia poemului?
Doamne, sunt gata oricând să-i înalț
o nouă cetate.

Suma micilor mele spaime
nu o adăuga inocenței.

(.....)

XXXIX

PUȚINA MEA FLACĂRĂ

și primăvara care va fi
la câțiva pași.

Trunchiuri verzi
pe spinarea imaginației
și cineva care cântă în jur.

Trupul tânăr îți privește fața gravă.
Metalul proaspăt vopsit se răzvrățește.
Cireșul despică floare albă.

Ar trebui să zâmbesc,
să calc ierburi sălbatice, să fac un semn
în această primăvară.

Uit că nici o rugă nu e târzie,
nici o primăvară să-mpartă țărână,
totuși urlă de teamă sub roțile calde.

Nu pot să-mi țin fără spaimă
arsura, biciul, rochia de carne,
viața și moartea ca un impostor
prins la ușa din față
în timp ce-și numără degetele.

Rar înving demonul –
stă alungit pe canapea – râde, face semne.

„Încă puțin – ce importanță au perdelele
ori furtuna care tocmai s-a stârnit”
demonul ce-ți umflă pielea,
apoi o leagă cu o panglică roșie
să nu o piardă printre fleacuri.

Eu aleg îngerul –
cu sau fără aripi – să rămână pururi cu mine
ca o realitate palpabilă

„N-ai dreptate”, îmi spune poetul
trecând la câțiva pași de primăvară.

Tocmai gândeam la ora ce mă alăptează.

Inima are forma unui pahar. Îmi
beau din ea cafeaua.

Uneori
până și câinii vagabonzi
ne înțeleg mirosul, umbra.

Uneori
scoatem de la sân atingerea sfântă...
Cine va împăca îngerul cu demonul?

Ei nu scriu numele
subțire, ușor ca

umbra lui Dumnezeu.

(.....)

CA O LUMÂNARE

În memoria bunicului meu Teodor

Pădurea s-a topit
în crucea de la capătul înțeleptului –
ara cu plugurile lui cerurile cu rugăciuni,
nu deznădejdea, nu trufia
ori zdrențele privirii.

O privesc și spun:
oricărei urme de podoabă
te văd îndepărtată – cu aurul tău
tulbure în priviri, mamă! Lacrima
lucrează zadarnic.

Plâng în amintirea
alungată de moartea cu glezne întunecate
și știu că nimeni nu-mi va zâmbi vreodată asemeni
bunicului meu Teodor și nimeni
la fel unui înger.

Aș vrea să-i spun
despre gândurile mele stridente,
despre simțurile zgribulite sub care încerc
să mă comport onorabil,
să nu mă plâng.

Toate sunt absente
în jurul meu, toate străbătute de cai imenși,

înghițiți de pânza unui pământ îngălbenit.

Cineva face experiența singurătății
jucându-se printre cuvintele mele.

Există
locuri ascunse în noi și fulgere sunt
sub care îngenunchiem tăcuți.

Câte unul ne pomenim
a intra într-o anume izolare.

În rest e liniște.

Orele mele de reverie
s-au scurs prăfuite de polenul copilăriei.

Acolo bunicul m-a purtat prin păduri ireal de frumoase,
prin grădini cu sfinți în care toți eram învingători,
iar el era nespus de viu.

Doamne,
veșnic răstignit pe crucea suferinței îl știi, veșnic
cântând psalmi în biserica satului, veșnic
preschimbă în rugăciune,
zâmbind frumos
în pragul altarului.

O, în lacrima mea
se odihnesc imperii de cuvinte, strigăte și spaime neînțelese,
umbra crucii
de la mormântul bunicului.

Rugăciuni prăbușite
în ritualul înmormântării ard pe obrazul meu
ca o lumânare.

Văłani, 5 iulie 1999

VERSURI LIBERE

Încă mai cred că sunt copilul ce scrie
versuri în podul palmei.
Stau într-un text,
sufocată de întrebări
și caut linia ce schimbă ordinea lucrurilor.

Vinovată sunt de o stea nepermis de strălucitoare
pe care am trimis-o să zboare
peste capetele noastre apropiate spre aplauzele mulțimii.

Întind mâna în noaptea care trece peste lucruri
și neînțelese îmi sunt umbrele acestea palpabile
exersând dezvățul unui stol de cuvinte.

Mi se spune că am crescut într-un sărut,
că cercul din jur întins la picioarele mele
anume pentru logodnă
cineva l-a schițat cu cretă colorată.

Dar eu încă mai cred
că sunt copilul încercând
a îngădui versuri libere
peste valea verbelor, ca o punte.

Doamne,
în semn de adorație,
mai lasă-mi puntea vie
înspre copilărie.

PĂSĂRI MAJORITARE

Ai putea scrie
despre dosarele securității,

despre legile morale și puținele șanse
scoase dintr-o mapă guvernamentală.

Ai putea scrie despre
coloana templului
din fulgerul lacrimii.

O cruce imposibilă
din apă și sare
îmi par a fi stările inerte,

o piatră aruncată în apă,
prelinsă-n nisip pe marginea izvorului
îmi par versurile sacre
în vremurile de osândă și fum.

Știu – ai putea scrie
despre păsările majoritare
ce stau și adorm în ramurile lunii,
despre electoratul stabil
ce nu mai cade peste idei.

Doamne –
cuvintele își iau zborul
și se întorc înspre mine
de dragul regăsirii.

GHILOTINA

Uneori sinele
schimbă câte ceva în rânduiala
zidită anume pentru simple rostiri,
uneori nimeni nu mai știe a filtra scânteierea.

Uneori resimți ca o moarte alunecată pe trup,
cărată cu tine prin clipe erotice – fugar-
umbra ce așteaptă cuprinsă de fior
sub ghilotina sinelui.

Oare pe nimeni
nu ai văzut în imperiul bunei cuvântări,
pe nimeni să scrie împreună cu tine – cu degetul
pe nisip – o făptură vie ridicându-și vălul de pe față?

Stai și gemi încet
sub lovitura unui somn fraged.
Nimeni nu răspunde coșmarului bine alcătuit,
nimeni să-ți lovească violent umbra
inventând închipuiri.

Sub ghilotina sinelui
visezi versuri ce te strivesc.
În umbra lor perfectă și densă ca o otravă
te condamni unei realități unde
fiecare schimbă câte ceva,
după câtă ninsoare
alături cade.

**ROCHIA NESUPUNERII
(2001)**

I

ÎNFĂȘURATĂ ÎN ROCHIA SINGURĂȚĂII

ar trebui să scrii
așa cum ți-au poruncit mai marii lumii:
despre campanii electorale / alegeri libere /
furturi masive (așa ca la sfârșit de mandat)

ar trebui să scrii despre maladia unui sfârșit de mileniu
despre întâlnirile interconfesionale
(unde cuvântul Domnului Dumnezeului tău
stă tipărit numai pe buze)
despre sectele din ce în ce mai numeroase
despre muzica de mahala ori despre majorarea prețului cărnii/
ar trebui să scrii despre copiii maltratați
despre frigul din apartamente / jurnaliști condamnați
poliția coruptă / scandalul drogurilor . . .
ar trebui să scrii despre orice

te privesc cum stai tremurând în oglindă / prințesă adevărată
cum stai și încerci versuri anume pentru lumea ta
unde totul începe și sfârșește cu șarpele
care bea lapte din farfurie / îți apără versul /
copilul din suflet și casa din satul Vălani - aici
ai aruncat prima piatră în apă - cercuri mari
cum n-ai mai văzut / cresc și acum în versul tău
pe care îl scrii / îl reciți / înfășurată în rochia singurățării
și toate acestea

în fața unui perete alb

deva , 1 ianuarie 2000

II

ÎN FAȚA UNUI PERETE ALB

îți spui rugăciunile / poemele iubirii / mărturisiri
la auzul cărora te înfiori

la urma urmei /
nimeni nu-ți cunoaște
linia sinelui după care ți-ai construit poemul
dat ție de Domnul când habar n-aveai
ce putere au cuvintele /
semințe în vuietul pământului

nimeni nu-ți cunoaște
rochia croită după chipul și asemănarea
Domnului Dumnezeu Tău /
El te poartă de mână printre spinii cuvintelor /
El / prin lanul unei iubiri unde cresc flori albe /
Lui - sarea lacrimii / psalmii și toate câte le ai

la urma urmei /
nimeni nu-ți cunoaște
flacăra mâinilor /
zăpezile incandescente /
binecuvântarea singurătății
unde totul se construiește
după bunul plac al rochiei de carne / unde crești
spunând vorbe ce-ți stau pecetluite pe gură / apoi
cu gâtul plecat ca o iederă înlănțuind
muiată de ploaie / porți cu tine paradisul unei singurătăți /

paulina popa

râsul ei nu are marginii!

“iată cum sună aurul scăpat din mâini
pe caldarâmul ros care alăptează nimicuri
iată cum se pietrifică
devine captiv într-o formă” - îți strigă poetul

nu spune vorbe de dragoste în această zi -
zadarnic îți despletești părul în orele faste
orice gând te duce pe linia senzuală
închisă o vreme în dulapul de sticlă -
ai adunat în el atâta apăsare
atâta noroi și dragoste!

gata cu respirația morții ce sfâșie răsăritul!
gata cu tandrețea - nu are cum să cuprindă în ea
praful șters în ora aducerii aminte!

uneori te îndepărtezi de trupul tău
pentru rochia otrăvită a tăcerii
în care o pisică stă și toarce

rar uiți cine ești și suportți respirația caldă
viața mizerabilă scăpată printre degete
fericirea scuturată în fața unei mulțimi atente

nu se mai poate vorbi
în fața acestei zile care te năucește cu respirația

idei impertinente ți se strecoară sub cămașă
începi să le privești prin lentile -
animalul pe care nu-l recunoști te încălzește
se așează la picioarele bărbatului ghemuit

unde ți-ai ascuns moartea ?
tu ai învățat-o să mănânce mere coapte
basmul copilăriei îl spui cu aceeași voce

nepământeauul

apoi nici nu știi cum intri în el și îl trăiești
ca și cum o moarte ar fi destul
pentru a preface un zmeu într-un făt frumos

iată cum sună aurul scăpat din mâini
pe caldarâmul ros
în această zi atât de frumoasă
că nici nu mai are importanță

răsturnată îți pare a fi lumea
legată în ediție de lux
și vorbele pecetluite pe gura singurătății

există o clipă tragică -
nu ți-o asumi și treci mai departe
purtând în poeme norocul de-a fi singură
ca și cum ai purta

o pasăre într-o colivie de aur

deva, 10 ianuarie 2000

(.....)

IV

FEMEIA DANSÂND ÎN LUMINA VERSULUI
în anul EMINESCU / anul două mii fix
asta ești și vei fi
acoperind cu mătasea cuvintelor
faldurile rochiei

jocul unei zăpezi foșnind
nu mai cade pe pământ
împărțind fulgi din cupa fosforescentă a ideilor

printre dealuri mov se face flacăra
iar tu surprinzi o fărâmă din misterul existenței
încredințând noapte de noapte
spre mirarea prietenilor
câte un clopoțel de argint bărbatului
încremenit

vai poetului care nu își poartă cartea sa spre o anume iarnă
vai poetului care nu se tulbură în grația morții
nici atunci și nici mai târziu nu va recunoaște mireasa

șoptește *un anume poet* în urechea poemului

s-a deschis anul Eminescu - două mii fix :
munți la dreapta și la stânga
munți peste care iubim de când ne știm /
de când ne știm . . .

nepământeauul

vai poetului care alege declinul
șoptește...

tocmai de aceea aștepți să-l vezi
aproape zâmbind în oglinda morții
să-l vezi cu hainele lui împărătești
trecând printre poeți

cine scutură peste Țara Poetului ninsorile dragostei
cine te ia în brațe
așezând pe fața ta

un poem discret?

botoșani, 14 ianuarie 2000

(.....)

XXVII

CA O FEMEIE / SÂNUL / CÎND ALĂPTEAZĂ

îți dezvelești dragostea în fața bărbatului /
stă cu lama în mână pregătit pentru ajustarea aripilor

rochia de carne așteaptă mototolită la picioarele poemului /
în lumina ei îți scrii poemul

acum totul are formă geometrică
totul se aranjează în jurul mijlocului tău
ca o viperă blândă

cine-ți va ierta obrăznicia răbdării
când tu stai între oamenii străzii și le ascuți înjurăturile?

nimic nu mai reușește să te întoarcă din ale tale
obiectele căutate îți ies în cale
îți vorbesc despre spuma lipicioasă
despre dâra lăsată pe pântecul întâmplării

simți nevoia să înțelegi dansul pe sârmă
gustul sângelui prelins din palme
orgasmul secolului sub privirea copiilor străzii
simți nevoia să treci urlând pe străzile sinelui
să bei șampanie din cupa de carne
ca și cum forma trupului îmbrăcat
s-ar potrivi perfect cu rănile tale

stai între oamenii străzii

nepământeauul

îi privești cum își schimbă cămașa
o dată la o mie de ani
îi aplauzi în nebunia lor
și încurci vremea potrivită -
o altă dragoste să vină pe cărarea sângelui
unde ai semănat jăratec spre hrană

caii himerici îți mănâncă poemul
iar tu scrii mai departe la lumina unei lumânări mov

cine îți va ierta obrăznicia
unei fotografii

în brațele răbdării ?

deva, 05 iunie 20

(.....)

IX

ISPITA MORȚII / FĂRĂ SĂ ȘTIE

te îndeamnă să mergi în cartierul în care ai o întâlnire

la popasul bine știut - să-ți fluture vântul poemele
să regăsești mirosul lor
după o noapte cu sentimente destul de tandre

acolo e bine să stai culcat în iarbă / să privești norii
umbra lor caldă să te îmbrățișeze
cântând melodia bărbatului
care-ncearcă să se adapteze

uneori te feliciți pentru coșul cu ciuperci -
te ispitește ca moartea
te feliciți pentru fundițele prinse pe rochie
îți apeși mâna pe ele - dedesubt sâni tresar
ca și cum ar vrea să alăpteze

iar tu stai detașată de emoție - construiești poemul
alergi în jurul zidurilor printre cuțite /
faci dragoste cu un bărbat iluzoriu
încercuiești câte un ochi scăpat în zid
îngrozind animalul captiv

la câțiva pași - fresca proaspătă pe zidul dinspre răsărit
te clatini în fața lui / îl privești - este acoperit de litere sepia
totul este solemn ca-ntr-un templu!
te îndepărtezi / ispita morții - fără să știe
este aproape de nesuportat

nepământeau

râul în care ți-ai spălat obraji / curge mândru mai departe
disprețuind amintirea unei rugini perseverente

e bine să te oprești în cartierul bine știut unde ai o întâlnire
singură ești în clipele sacre - stai și construiești poemul
apăsându-ți mâna pe sânii mici

e bine să scrii cu unghiile zidul sub care stă ascunsă ispita
morții
să o ascuți cum îți recită poemele

numărul inocențelor îți cumpănește pasul /
te mângâie o mână pe care ai mușcat-o în trecut

iată cum - în cartierul în care ai o întâlnire
cineva ține în mână semințe / se plimbă cu ele prin cameră
vântul trănțește fereastra iar tu - ca o regină
cu gesturi decisive și sigure / lovești clapele întâmplării

uiți că undeva deasupra voastră se deschide un ochi
și toate se adună în el - viață și moarte
copii și părinți - pisica ghemuită la picioarele bărbatului

poemul tău se acoperă cu un dans livresc / din el

împrumuți o clipă de iubire

bucurești, 29 iulie 2000

XI

CA UN PUI DE MIERLĂ NEAJUTORAT

te târăști printre bârfele colegiale /
ca un pui de mierlă căzut din cuib

printre frunze - pe pielea poetului
spini uscați ai prietenilor / ramurile scrijelind semne sociale

ascunzi urmele și migrezi lent
împrumutând brațele / picioarele / oasele ...
de aceea nu te mai înspăimântă nimic

uneori / la doi pași de tine îți vezi umbra răzvrătită
se îndepărtează / intră în pădure
culege mure cu mâinile goale - sângerează...

la urma urmei are dreptul să trăiască
să se joace și ea de-a fericirea

să facă dragoste cu bărbatul care așteaptă
pisica să i se așeze la picioare ghemuită
în vegetația minciunii - să nască prunci / să alăpteze ...

nu vorbi nimănui despre ziua în care s-a desprins de tine/
acum ea este moartea ta lipsită de moarte

soarele tău ce aprinde alt soare

deva, 29 iulie 2000

(.....)

XVI

DUPĂ APA DIN PUMNI

recompui luna mare și roșie -
până îți vei construi geometria poemului -
adusă pe cer anume în această noapte

odată ai scormonit în jăratecul de sub sân
și n-ai găsit urma ei - dispăruse cu apele

acum vine singură / se cuibărește la locul ei
îți ridică sânii mici și nu mai vrea să plece

oameni mărunți strigă în urma ta
le ascuți cuvintele și treci mai departe
fascinată de luna mare și roșie

vine ca o bucurie în care nu se pun întrebări
iar tu stai în această bucurie
ignorând întunericul din care ai evadat

ia seama / cineva te caută
cu lanțuri și câini de pază!
ia seama
luna mare și roșie stă ascunsă după steril!

deodată ar putea să apară
inundându-ți poemul cu minunea unei răni

coșul pieptului nu mai poate stăpâni ritmul

paulina popa

imaginația o ia razna
iar luna mare și roșie
stă ascunsă după steril

eviți tot ce strică imaginea filosofului
și te întrebi câte senzații mai suportă
geometria poemului -
stai în piramida lui

ca-n pântecul mamei

deva, 18 august 2000

XVII

CA-N PÂNTECELE MAMEI

totul a fost bine
până a apărut filosoful:
purta un corn în frunte /
știa că trebuie să-ți fie frică de UNICORN
dar ceva fără voia ta te împingea spre corpul lui:
corpul bărbatului care plecase de la tine de câțiva ani buni
căutând o altă femeie

totul a fost bine până a apărut
sfârșind liniștea în care îți scriai poemele /
în care îți dezbrăcai cuvintele ca pe niște copii
pentru a le îmbăia în apa sfințită la botez /
liniștea în care îți alăptai cuvintele
lăsându-le să-ți mângâie sânii
să gângurească cu sfârșul în gură
să râdă în somn
să plângă

liniștea în care îți învățai cuvintele să facă primii pași
să-și împreuneze mâinile în rugăciune
spunând "Îngerelul"
în care le învățai adevăruri simple
adevăruri dezbrăcate până la piele
ca o femeie în brațele amantului

liniștea în care îți învățai cuvintele să iubească
să se lase iubite ca și cum iubirea ar fi totul

paulina popa

să danseze dansuri erotice în brațele bărbatului utopic
să-i mângâie mâinile / buzele / să i le muște /
pieptul lui de bărbat / coapsele
umărul pe care nu l-ai atins niciodată

liniștea în care îți învățai cuvintele
să spună adevăruri mari
să lupte / să strige în piețe / să facă legi
să fie cele mai bune ale generației lor
să conducă mecanisme
să ignore privirile lipite de trup

liniștea în care ți-ai învățat cuvintele să urce pe ziduri

totul a fost bine până a apărut filosoful
împrăștiind liniștea care umbla veselă prin oraș

cu ea îți gustai mierea amară a dragostei
cu ea îți căutai părinții
lăsați nimănui într-un sat îndepărtat
să zidească biserici / să cânte psalmi
ori să înjure câte sunt în lumea asta prea grea pentru ei

cu liniștea îți chemai acasă copiii plecați în alte orașe
cu ea oftai / plângeai / înjurai pe toți și pe toate
apoi te rugai în umbra catedralei

totul a fost bine până a apărut filosoful
în orașul acela mizerabil / de oameni mici -

mai devreme sau mai târziu îți va fi indiferent
cum crește iedera pe zid ori cum o femeie nefericită
își pune capăt zilelor

cu o piatră atârnată de gât

deva, 22 septembrie 2000

(.....)

XIX

PENTRU PEDEAPSA UNEI FEMEII SINGURE

e destul să crezi că ești tristă
în această zi în care pleci în lume cu bărbatul
care rotește păsări deasupra ta

e destul să crezi că ești tristă
în această zi în care ți s-a propus
împărțirea bunurilor materiale
împărțirea copiilor
a minții
a blestemelor
a rugăciunilor

nu ești decât o femeie care trece prin spinii otrăviți ai trăirilor
cu picioarele și sânii goi
cu coapsele și mijlocul învelit în vipere

nu ești decât o femeie care se încăpățânează
să treacă mai departe împotriva a toți și a toate
nu ești decât o femeie umblând desculță pe acoperișul de
sticlă

o femeie întinsă alături de bărbat ca-ntr-un sicriu
nu ești decât o femeie care citește singură poezii
în fața unui perete alb /
stau scrise sub tencuiala lui mizeriile unei vieți trăite de una
singură
într-o imaginație de poet - înverzită
stau scrise sub tencuiala lui

paulina popa

numele tuturor bărbaților uciși în versurile hrănite cu sânge
numele țărilor prin care ai trecut /
numele reptilelor cu care îți împarți zilnic hrana
numele POEMULUI tău -
el nu te-a trădat niciodată!

stai și îi spui:
m-ai luat în brațele tale puternice
m-ai mângâiat cuprinzându-mă în cămașa ta albastră
m-ai sărutat mușcând din buzele mele mărul otrăvit
și m-ai făcut să mă simt vie

Tu / poem al meu /
m-ai făcu să mă simt femeia dorită
femeia - femeie și nu porțelanul mutat dintr-o vitrină în alta
după bunul plac al bărbaților / femeia - femeie
și nu târfa care face sex în sala de așteptare
ori în scara blocului - în paturi somptuoase - de patru stele
femeia - femeie - cu sânul dezvelit în clipele sacre
femeia atingând osia bucuriei
ca și cum ar atinge viața și moartea într-o îngemănare
femeia în rochia ei de carne
atingând împreună cu tine jărăticul veșnic -
așa îi strigi poemului tău
iar el stă
îți admiră sânii
flacăra trupului tău pe care o dublează

cu fiecare vers

deva, 23 septembrie 2000

XX

CU FIECARE VERS

te îndepărtezi tot mai mult de tine
lăsându-te pradă rochiei de carne
cu fiecare vers adaugi soarelui un alt soare
conturului tău un alt contur

prințesa din oglindă îți face semn
te apropii și îi ascuți cuvintele
nu găsești altceva mai bun de făcut
și tragi o folie pe fața ei îndepărtând vederii lacrimile
unei dorințe mari și roșii ca un măr -
l-ai visat zi și noapte

prințesa din oglindă e ascunsă privirii
iar tu răsucești cheia în ușa camerei /
flacăra trupului arde neastâmpărată
rochia de carne începe să-și aranjeze faldurile
după ritmul care îți sparge pieptul

rochia de carne dansează după bunul ei plac - nu o poți opri
ai crezut că cineva te va apăra de dansul ei erotic

rochia de carne se umflă în bătaia unui vânt de septembrie
rochia de carne
îți cunoaște toate gândurile foarte bine -
cade pe trupul tău ca mulată
tu știi că încă nu vei muri
că nu ești tu aceea care își pune capăt zilelor

paulina popa

pentru bărbatul care s-ar fi vrut
“centură de siguranță mișcând erotic între sâni
ori mecanismul așezat pe perna unei ore de sex”,
tu știi că nu ești tu aceea
care te lași pradă rochiei de carne
că veranda unui castel
nu reprezintă nimic pentru femeile secolului

la urma urmei nu ești tu femeia
care îmbracă rochia altei femei

la urma urmei nu ești tu femeia
care mușcă buzele bărbatului fără dragoste
și nici femeia care-l dezbracă
pentru a-l oferi unei alte femei
nu ești tu femeia care plătește drept de autor
pentru mânerul unei uși strâns în mână

nu ești tu femeia ce duce geamantanele unei vieți mizerabile
pe scări întortocheate
și toate acestea de dragul faldurilor rochiei de carne

nu ești tu femeia care întoarce obrazul celălalt
nici femeia care - în numele erorii -
se lasă tulburată din orice

prințesa din oglindă stă ascunsă privirii
iar tu răsucești cheia în ușa camerei
rochia de carne își umflă faldurile
în cameră se aude o muzică
vine peste tine cum vine o ploaie

atunci o pasăre te plesnește cu aripa
prințesa din oglindă

începe să cânte brusc

23 septembrie, 2000

(.....)

III

DESCHIZI UȘA ÎNAINTE CA ÎNGERUL SĂ BATĂ
iar el te privește tandru / tu știi că nu mai este timp
pentru tandrețe în jurul tău / tu știi că o pasăre se aude
numai dacă vrei să o auzi
că penele ei au culoarea după culoarea cuvintelor tale

uitate pe fața dragostei s-au uscat lacrimile
distribuite ție într-o altă lume
cunoști fiecare picătură de sare - ți-a fript obrazul
iar tu implori o revenire ca și cum n-ar fi destul

goală
în fața îngerului tău
ca-n pânțele mamei tale
porți o coroană pe cap de greutatea căreia ești mândră
porți rochia de carne cusută cu perle

iată cum / pe furiș te-ai strecurat până aproape
cum l-ai cuprins cu mâinile tale
cum ai simțit pe corpul tău sunetul absolut
cum te-ai însoțit cu ochii lui
cum te-ai lăsat încoronată / zâmbind

dacă ridici aripile un sân uriaș te alăptează
și poți să zbori / pe trupul tău sunetul absolut / mângâind

iar el te privește tandru / tu știi că pasărea va cânta
numai dacă vrei să o auzi / tu știi

paulina popa

că / la urma urmei / vei dansa în fața îngerului
după bunul plac al rochiei de carne

vastitatea unui zâmbet care zâmbește liber
te cuprinde cu labele sale
iar tu deschizi ușa înainte ca îngerul să bată

dacă ridici aripile ai putea să zbori
în voia rochiei incandescente
chiar dacă

o mână uriașă îți acoperă gura

deva, 15 noiembrie 2000

IV

O MÂNĂ URIAȘĂ ÎȚI ACOPERĂ GURA
când încerci să justifici lacrima

știi că nimic nu mai poate
răscumpăra cuvântul pe care nu l-ai rostit

la bine și la rău ai simțit o aripă vie
la bine și la rău / securea amenințând ca un lup
în noaptea sfântului Andrei / la bine și la rău
un înger pe care-l primeai la masa ta de hârtie

acum / o mână uriașă îți acoperă gura

ai vrea să strigi /
să răscumperi cuvintele pe care nu le-ai rostit
să nu mai vină spre tine informații doveditoare
să camuflezi tristețea / să stingi lumânările de ceară /
pedeapsa unei femei singure să o tai cu un cuțit

auzi cârâitul unei păsări în noapte
distingi printre sunete o vorbă de iubire
nimic nu încolțește în pagină
numai lacrima spaimii lovind în zidire

cronica unei crime calcă în poemul tău cu bocancii
te furișezi în lectura lui mușcând din text ca un câine
te lovește peste față o aripă imensă
trupul tău refuză cupa cu vin

paulina popa

refuză bucata de pâine

mai liber ca lumina - un înger te ia în brațe
ducându-te în bibliotecă - te ridică la raftul de sus
îți stăpânești cu greu trepidația mâinii / câte ai fi avut de scris
câte / dezlegată de vrajă / ai fi avut în noapte de spus

aerul nu mai suportă zidul construcției tale
unde totul dispare / se năruie / oficiază o moarte
prințesă în catedrala sufletului te-ar fi vrut pasărea
nu mai cântă / ciugulește cuvintele toate

apoi dispare simplu și imperial

deva, 16 noiembrie 2000

(.....)

XXIII

PARE CĂ AI UITAT TOT CE AI ÎNVĂȚAT -
ai uitat că pasărea și vânătorul
tot una sunt în ochiul tău

ai uitat că tristețea tot una este cu bucuria

din când în când
o desenezi pe zăpadă ca un copil cuminte

poate de aceea frumusețea dragostei
este mai rece decât vă puteți imagina

te privesc cum stai și gândești cu voce tare /
o pasăre de sare îți lovește geamul
într-un ritm care te înnebunește

atunci te așezi la masa ta de tortură
unde construiești apăsându-ți mâna pe sâni /
sporind cu fiecare vers fericirea morții

umbra lucrurilor din jur are o dimensiune înduioșătoare
ca o liniște masivă căreia i s-a supus rochia

oglindea nu-ți mai arată firul de aur
iar tu scoți câțiva bănuți și-i întinzi prințesei -
aceasta se întoarce și pleacă
"la urma urmei / tot ce scriem privește prin noi
cu ochiul cititorului și de aceea în răcoarea serii

paulina popa

nu trebuie căutat soarele / la urma urmei
uităm tot ce am învățat și cum stăm
și ne tatuăm păsări pe antebraț
simțim cum zboară peste noi lovindu-ne” -
așa strigi
înfășurată în rochia ta de carne
pe care o iubești

iată-le cum vin bucuriile desenate pe zăpadă
vin ca niște îngeri și-ți construiesc poemul
îți privești sânii mici cum se răzvrătesc sub rochie
știi că anii iubirii i-ai lăsat moștenire copiilor tăi
să facă ei dragoste / să culeagă ei fructe/ să le mănânce
tu știi că pentru tine
pasărea și puiul de mierlă
căzut din cuib tot una sunt / una sunt
soarele și flacăra zăpezii / rotirea ori linia nimicului

nedumerită cum stai în fața poemului
nici nu mai deosebești dimineața din înserare
colindul din muzica de mahala/
nu te plângi de greutatea versului
de oasele lui
pe care le simți din ce în ce mai mari

acum totul începe și sfârșește cu bărbatul
cu biografia istorică /
el așteaptă pisica
să i se așeze la picioare ghemuită

acum pare că ai uitat tot ce ai învățat
pare că nimeni nu-ți prinde în palmă

mâna dreaptă

(.....)

XXVIII

CA O CATEDRALĂ DINTR-O ALTĂ LUME

aşa este poemul pe care îl construieşti
sub aripa îngerului tău care vine la tine
înainte ca tu să deschizi uşa

despre aripa lui ai scris
şi despre ochii lui pe care îi iubeşti

stai şi-l ascuţi vorbind despre viaţă şi moarte
bea whisky din pahare enigmatice / râde

oricum /
holograma lui
este prea grea pentru braţele tale

stai şi îl ascuţi vorbind
şi-i vezi hainele lui de nuntă
ascunse într-o cutie deasupra porţii

simţi cum se nasc mieii aproape / cum
totul se petece deasupra ca-ntr-o iubire
cineva îţi recită versurile
îţi coase pe rochie
o dragoste cu un fir de aur subţire
apoi cântă:

*“mi-eşti dragă!” auzi aproape un vers
filosoful cu un miel în braţe vine spre tine*

*rochia de carne te dansează după bunul ei plac
păcat că bate piatra și fructul nu ține*

*“mi-ești dragă!” auzi aproape un vers
fratele tău filosoful te sărută / te ține în brațe
ți se culcă în păr ca un cerb
îți mângâie cu grijă rochia de carne să nu se agațe*

*“mi-ești dragă!” îți spune iar tu cânți
cântecul morții ca în pruncie
umbra de piersică îți acoperă dansul
lumina din ochi te face mai vie*

*“mi-ești dragă!” repetă vulturul
puii și penele descrie-n poeme / orele lui de zbor și noaptea
cărbunii aprinși sub stiva de verbe*

*“mi-ești dragă!” stă scris pe mâna ta dreaptă
crește scriind despre moarte
buzele înflorind la tine în palmă
ochii de demon luminează în noapte*

*“mi-ești dragă” auzi refrenul în sânge
“mi-ești dragă” auzi și danzezi / nici o ramură-n jur nu se frânge
lumea toată-i lumină / ramurile toate sunt verzi -*

*multă vreme ai ascultat acest cântec /
multă vreme ai căutat corbul din poeme și puii
tristețea și bucuria
care tot una în palmă ți-au fost
la masa lui de tortură - poetul și cerul deasupra
scrie tot ce îi șoptește îngerul
ca și cum și-ar scrie*

condamnarea la dragoste

deva, 22 decembrie 2000

(.....)

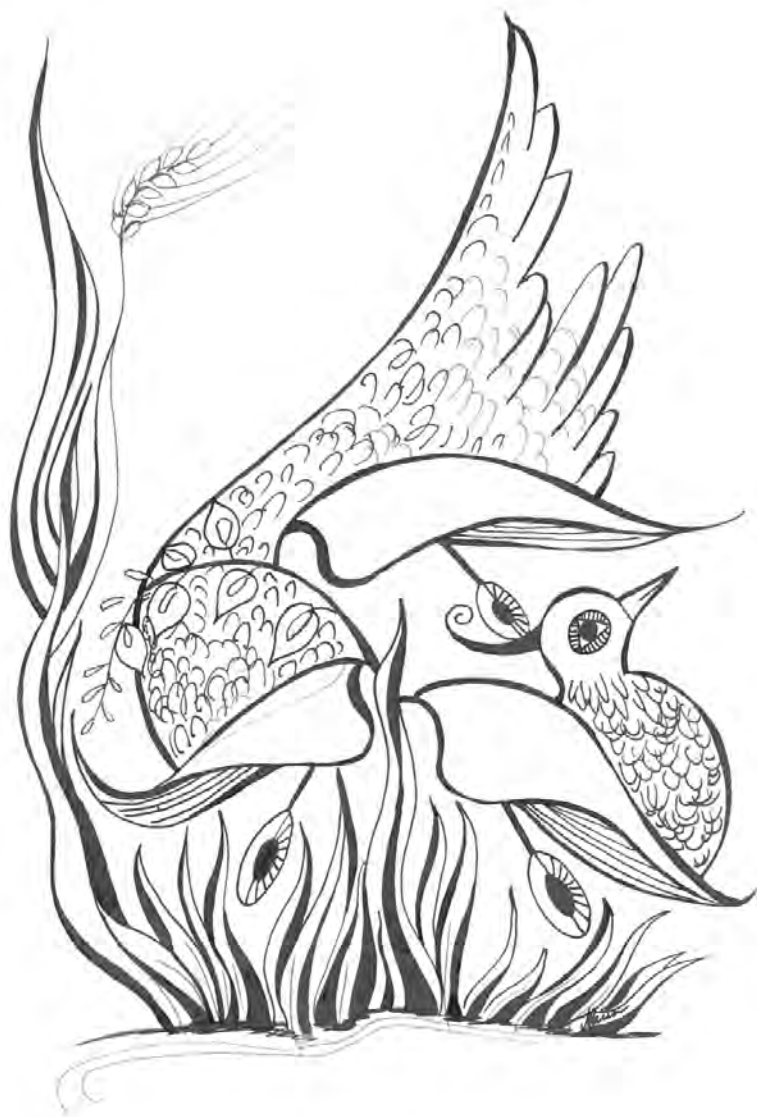
XXIX

CONDAMNAREA LA DRAGOSTE

în ziua piersicii cu cer deasupra / și pământul dedesubt
nu faci nimic să oprești dansul rochiei de carne
sânii ei mici / să oprești poemul care-ți mușcă buzele

femeie care nu întoarce obrazul celălalt / asta ești
stai și privești poemul care îți vorbește despre dragoste
îl vezi cum întoarce cheia în yală / cum stinge lumina /
îți zâmbește tainic / se apleacă spre tine - poemul tău /
cuvintele toate - îți sărută umărul
nu faci nimic să oprești dansul rochiei de carne
te lași pradă unei muzici necunoscute / unei lumini care vine
din poem cu toată puterea și te trăiește / acum știi că nu v-ați
iubit în zadar / că serbările poemului sunt atât de rare
că gura ta abandonată cuvântului
stau îngropate în tine ca-ntr-o raclă de aur
ce poți face tu când Dumnezeu ți-a dat ochi și buze
mâini / inimă și dragoste / sub rochia ta de carne?
ce poți face tu în fața poemului pe care îl iubești /
ce poți face mai mult decât ai făcut?
toate cuvinte adorm / cu chipul îngerului din poem pe față /
în noaptea aceasta / crești în ea florile sinelui
dansezi goală ca-n pânțele mamei tale
te ridici cu aripile date ție după chipul și asemănarea
Domnului Dumnezeuului tău /
lumânarea trupului arde limpede în solzii nopții
iar tu cânti în bătaia luminii ei
odată cu îngerul ca și cum ai fi vie

deva, 27 decembrie 2000

**BĂRBAȚII SECOLULUI
(2002)**

Sacrificiu

Se trezește poetul în dimineața albă,
așa cum îi stă bine unui Bărbat al Secolului.

Își spune poetul rugăciunile
în fața unui perete alb.

Trece poetul pe strada albă
înconjurat de ființe,
pe spațiul alb al intersecției.

În amiaza albă unde cascada
arată fața unor lucruri stranii,
țipă ugerul alb în urechea poetului.

Așa se face că alb lângă alb
pare a fi buruiana singurătății
pe care o târăște după el pe furiș.

Începe să-l chinuie ființa poemului,
iar el, poetul, în lumina albă a înserării,
cu genele ei albe, foarte lungi,
spune cuvinte albe.

Târziu, în înălțimea albă a nopții,
se așează poetul în patul alb ca-ntr-un sicriu.

În întunericul alb, dansează țiganii
până mor în dansul lor ca-n "florile dalbe".

Cu fața la peretele alb, poetul vede
grupuri de tineri agresiv de albi mergând în șir.
Cu fața înspre încăpere,
lucrurile albe îi fac semne ca niște stafii.

Deasupra – tavanul alb.
Dincolo – cerul albastru,
îngerii strălucitori ca un om căruia îi spui *bun venit*
și Domnul cu ochiul blând și imens.

În fața colii albe,
cuvintele fără dragoste.

Dar scrie poetul,
și-i asudă fruntea și mâna.

Și scrie poetul. . .

Picături mari i se scurg pe șira spinării.
Și scrie poetul cu ochii legați,
și scrie cu sângele din cupa nunții.
Este fascinat de mâna lui dispărută cu totul.

Poemul devine roșu.
Îl vede cum crește,
cum ia ființă, are părul și ochii poetului,
are buzele, pieptul și picioarele lui.

Bâlbâind ca un copil
prins într-un moment delicat,
îi șoptește poemului la ureche,
ceva numai de ei auzit.

Îl îmbracă în haine de sărbătoare,
îi dă în mână o lumânare
și pornește printre oameni,
de-a lungul cetății cu el de mână.

Intră în biserică,
îi aprinde lumânarea
și spune:

ia aminte la ziua aceasta!

Apoi se fac nevăzuți, poet și poem,
și nimeni nu știe
câtă viață și câtă moarte
au dus ei pe străzile albe.

Poemul

Stau între bărbații acestui oraș
și-i ascult cum își exprimă jumătăți de păreri
atunci când mi se adresează,
cum își înghit gândurile,
cum le mănâncă.
Stau încremeniți cu ele în gură
pare că încă nu s-ar fi născut.

POEMUL –
el este singurul bărbat adevărat,
el lasă cuvintele să danseze singure.

El îmi spune: *tu – te duci la editură
și scrii poezii*
le îmbraci cu rochia ta!
Eu – mă duc să servesc masa
cu ceilalți bărbați
de la care voi primi ceea ce le voi cere.
Eu mă duc să beau vin din cupa sentimentelor
pe care o voi strivi cu buzele mele.

Tu ești femeia
du-te acasă și scrie versuri,
mănâncă-le pe ele,
bea din ele vinul,
împarte pâinea,
și-n apa lor astâmpără-ți setea.

Tu ești femeia,
du-te acasă și mănâncă poeme!

Noi bărbații,
mergem să mâncăm mâncare ca oamenii!

Mă duc acasă,
las cuvintele să se hrănească
cu sângele meu,
să-mi devore trupul până la os.

În timp ce eu
construiesc scenarii
pentru ziua în care bărbatul
se va întoarce de la masă,
amintindu-și de femeia
trimisă acasă să scrie versuri
pe care le hrănește cu sângele ei
ce sporește /
cu fiecare cuvânt nou,

POEMUL
prăbușeste asupra mea sunete
încet, să nu mă sperie.

Poezie

Ai ajutat o fată să se creadă sfântă.
Mulți au încercat răscumpărarea ei.
Cuvintele ei de mulțumire,
în loc să te înfurie, parcă te-ar fi ajutat să urci o pantă.

Cu trupul tău supus soarelui
te-ai născut în aceeași zi
și pare că șarpele merit să te apere
a băut tot laptele din farfurie ca tu să poți,
după gustul lăsat, să-l urmezi.

Să ajuți o fată să se creadă sfântă, așa cum vine spre lume
îmbrăcată în rochie de mireasă,
putere având să ridice drapele,
să înalțe și să prăbușească-mpărați,
nu este la-ndemâna oricui.

Ea este pasărea ce capătă nume
cântând cântecul vieții și-al morții,
este vie în pădurea tuturor,
de aceea apare și își reia cântecul solemn
care ne schimbă viața.

Trece ca o regină printre
Bărbații Secolului și spune:
sunt femeia voastră,
pântecele meu pe cei drepți
îi va înmulți!

Tabla de Şah

La drept vorbind,
atât poetul cât și matematicianul
nu duc lipsă de imaginație.

Pe acoperișul poemului,
matematicianul este cel care
joacă șah cu piese de foc.

Poetul îl privește,
apoi se prinde în jocul lui,
ia câte o piesă, o ascunde,
recită versuri ca și cum
tabla de șah ar fi o scenă
ridicată anume pentru cei interesați
să facă un spectacol
din neputințele oamenilor.

Ochiul care vede dublu
știe să pătrundă în camera imensă
despre care vorbește matematicianul
luând câte o piesă.
Știe să acopere în câmpul său vizual
patul imens cu așternutul alb
în care doarme singur.

Poetul i se strecoară alături
jucând jocul pe tabla de șah
așa cum se cuvine,

îi descheie cămașa,
apoi pentru un plus de respirație
își lasă pieptul să-i crească
ori să i se micșoreze
după preferință,
schimbând piesele destul de ușor.
La drept vorbind,
atât poetul cât și matematicianul
nu duc lipsă de imaginație.

Ei știu că totul este un spectacol,
că tabla de șah
îi joacă după bunul ei plac
așezând piesele într-o ordine
dinainte stabilită.

Factorul omenesc

Poezia ne mântuiește,
scrie pe tăblița de la piept.

O mărturie a unei aripi
în locul deformat de pe umăr
nu e destul pentru a justifica dorința de zbor
și mersul pe ape copleșiți de factorul omenesc,
în care se mișcă pisica rațiunii
atunci când Bărbații Secolului
întind mâna să mângâie.

Așa se face că alergăm goi în lumină,
atingem mâna întinsă,
ne jucăm pe genunchii lor
ei sunt lei tineri cu foc în gură,
șerpi dănțuind în jurul casei.

Vechile noastre umbre negre și albe
tot una sunt în această lumină –
o purtăm la vedere
și o bem cu o găleată din lemn
împrumutată prunciei.

Urcă spre noi.

Bărbații Secolului,
leii tineri cu foc în gură,
se apropie.

De la ei am învățat
să sfârtecăm carnea crudă.

În tot acest timp încercăm să convingem
prin gesturi simple, instinctul crimei
ascunzându-l sub blănuri.
Goi în lumină,
zâmbim și noi ca oamenii,
mâncăm și bem pâine și vin.

Într-un fel, nimic din toate acestea
nu ne sunt străine.
Sub ele ne lăsăm devastați de senzații.

Numele nostru nesfârșit și transparent,
umărul, aripa și zborul
ne prelungesc.

Așa se face că trecem printre cuvinte,
copleșiți de factorul omenesc,
atingându-le cu buzele
cu care nu mai știm săruta.

Clona

Umbră pe care o lăsăm pe pământ
ne poartă cu ea având acces la stările acelea
ce le intuim în partea noastră devastatoare.

Îi cunoaștem conturul
dar nu știm niciodată
cât suntem noi și cât celălalt.

Îl simțim cum crește din noi ființă nouă,
cum se eliberează de carne
cu fiecare dans erotic,
pe care noi îl ascundem roșind.
Îl aplaudăm, totuși, când spune:
uite cenușa cum dispare,
ia potirul și eliberează
la frontiera cărnii haosul,
bea infinitatea de raze!

Celălalt, care se descărnează, crește.
El este Bărbatul Secolului.
Îl privești cum stă în fotoliu
cu fața lui expresivă,
cum trece prin limpezimi venite de departe,
cum stă îmbrăcat în starea de grație.
El este cel căruia-i pasă de tine
cel care știe că tu ai ales familia împotriva iubirii
ai ales liniștea unui cămin
elogiind în poemele tale neliniștea.

El este cel care te ajută
să rememorezi viitorul
simțindu-i prezența în sângele tău ca și cum ți-ar fi frate.

lată-l, devine înger, zboară cu tine în brațe ca o pasăre.

Tu stai și-i clonezi cuvintele.
Îți vorbește despre lumina
ce naște milioane de scoici pe mâna ta,
despre părul tău și grația lui electrică.
Despre pădurile pe care i le-ai dăruit,
despre ochii și brațele tale care-l înlănțuie.

Îți vorbește despre dorul care te dorește,
despre poemul care te scrie cât mai este timp,
despre ierburile crescute din alte ierburi,
despre păsările altor păsări
învățate să zboare în poem
cu lumina trupurilor voastre pe față.

Apoi vă ascundeți, vă scufundați în ape superioare,
vă prindeți pe piept tăblițe de aur, numerotate,
ca să vă recunoașteți,
visați vise copilărești,
în care vă jucați jocuri fantastice,
și adormiți unul cu capul pe genunchii celuilalt
așa cum adorm frații, ignorând statura impunătoare.

Toate acestea
în timp ce același leagăn vă leagănă fără să știți,
un cântec vă cântă fără putință de tăcere,
un poem vă scrie
cu literele lui de sânge,

o clonă vă clonează
cu sau fără voia voastră.

Puiul de ciută

Spre puiul de ciută
mă îndrept de fiecare dată
când sunt alungată din casă.

Îi vorbesc fericită și înduioșată
despre păpușile uitate în vitrina sufletului,
ca și cum o păpușă
ar mai putea aduce o amintire în jur.

Ay, ciutele pe care le-am hrănit
împreună cu fratele meu preotul Teodor,
ay, puiul de ciută, adus de noi din culcușul lui
să-l creștem acasă.

Nici bunicul Teodor, înțeleptul satului,
care ne-a trimis în pădure
să așezăm puiul lângă mama lui,
neștiind că ciuta îl va alunga,
nu mai poate vorbi despre botul lui umed
și ochii mari,
a iarbă crudă, proaspăt încolțită, a ramuri tinere
stingerite de frăgezimea lor.

Spre puiul de ciută
mă îndrept de fiecare dată
când reveriile se-ntorc scurmând pământul.

Scriu despre el așa cum m-a învățat mama mea

și fratele meu filosoful altarului
ce stă zi și noapte aplecat peste
formula sacră ce-i descoperă cerul.

Scriu despre tine, frumoasa mea pădure,
despre aripile strălucind pe lama de secure,
despre păsările tale prin care trece-nspre seară
fulgerul trupului și șarpele ascuns în frunza de ceară.

Scriu despre puiul de ciută și ochii țintuiți spre noi,
despre botul lui umed și urma pe ștergarele moi,
despre răsuflarea lui pe mâna mea când scriu,
despre vânătorul plecat să vâneze-n pustiu.

Spre puiul de ciută mă-ndrept în fiecare seară
când reverii pierdute asupra mea coboară.

Ai destulă putere

Angajator obligat să negociezi salarii mizere,
într-o lume în care totul se cumpără și se vinde
la un preț de nimic, asemeni sexului
căruia i se supun bărbați și femei,
fără discernământ.

Asta ești, în lumea plină de oameni mici,
furnici trăind pe spinarea altor furnici.

Asta ești, și zadarnică îți este revolta
ascunsă într-o oglindă spartă.

Încerci să aduni cioburile
dar mâna îți sângeră,
corpul tot, celulele cărora
le-ai dat voie să înflorească,
buzele și piersica din obraji,
lumina ochilor și fulgerul.

Toate sângeră, urlă urletul morții,
iar tu aduni cioburile
ca și cum ai aduna lucruri de mare preț.

Încremenită în sunetul mobil
care urlă ca o fiară spărgându-ți auzul,
asta ești - un angajator
obligat să negocieze salarii mizere
într-o lume de oameni corupți.

Ai destulă putere să îngropi buzele nopții,
să alungi cerșetorii din cetate,
să fii mai înaltă,
să ai picioarele lungi
și tocuri foarte subțiri.

Să ai în vedere ochii demonului,
buzele și mâinile,
corpul binemirositor și logica unei iubiri.

Ai destulă putere să faci amor cum
n-ai mai făcut niciodată,

Este frumoasă moartea
și vălul ei este mai alb ca al miresei,
liniștea ei mai mare
ca liniștea din brațele iubitului.

Dar, brusc, cineva îți șterge lacrima
cu un ștergar alb.

Încă n-ai devenit șarpe
în nunta pe care o pregătești.

Ești doar un angajator
obligat să negocieze salarii mizere
într-o lume în care
totul se cumpără și se vinde la un preț de nimic.

Așa se face că poemul pe care-l scrii
îți sărută gura, umărul și mâna, ca și cum te-ar iubi.

Priveliștea se luminează
și plimbă deasupra
exact atâta strălucire
câtă putem îndura.

Îngerul

Îngerul e liber să vină
să scuture-n jur straietele sale de aur.

E liber îngerul să mă asculte
cum îmi spun rugăciunile
scormonind prin mădulare să nu uit ceva.

El vine. Stă mereu în preajma mea
nu prea departe să-l pot chema la nevoie.

Îmi cunoaște gândul și când eu întind mâna spre pâine
îmi spune:

la și mănâncă! Nu aceasta este pâinea
ce-ți va lăsa pe limbă gustul sângelui, ia!
Cine a mai mâncat să mai mănânce!
Nu după conturul ce-l ascunzi în palmă
se va judeca urma ce o lași pe pământ.

Când mă ghemuiesc în colțul iubirii mele
și stau acolo tremurând,
înghițindu-mi cuvintele ca o copilă,
îngerul meu vine, mă îmbracă
într-o haină de nuntă
și-n urmele genunchilor mei
cresc flori albe
ca laptele morții.

Iubirea

Ce nume poartă lumea aceasta
în care un bărbat și o femeie intră în cercul de lumină
din care peste câteva momente iese un înger?
Ce nume poartă lumea aceasta
nedefinit de răcoroasă în flacăra ei adeseori pierdută
printre vipere venite de departe pentru a sărbători?
Ce nume poartă limpezimea ei fără seamăn?
Te plimbi în această limpezime a ei mulțumind Domnului
pentru imensitatea viorie a pădurilor de nimeni văzute.
Aparți acestei lumi ca unei comunități
care a învățat să-ți tolereze prezența
după ce te-au văzut cum îți porți în afară de tine inima.
Înainte de a te naște, mama ta te-a învățat numele acestei lumi
în care un bărbat și o femeie intră în lumină
și se prefac ieșind de acolo într-un singur înger.
Îl privești. Vine spre tine și-ți așează o aripă pe creștet.
Ochii lui refac cerul. Ei sunt mărturia aripilor tale.
El nu te-a părăsit niciodată și tu știi asta.
Numai în prezența lui descoperi urma unui șarpe
ce ți-a păzit casa, numai cu el intri în pădurea pierdută
dar crescută ca o prelungire invizibilă
într-un ținut de care-ți este dor.
Îl privești. Vine spre tine cu lumina și glasul lui
ca un copil care cântă în pieptul tău
zi și noapte, gângurește cu sânul mamei în gură.
În timp ce tu te emoționezi scriind despre îngerul lumii tale,
ceilalți își povestesc visele lor
ca pe niște fericiri posibile.

A opta cântare

“binecuvântată fii singurătate!”

În seara de An Nou, cum se cuvine,
te-am așezat la masă lângă mine
și-acolo cu mesenii mei de ceață
te-am sărutat pe gură și pe față.

Am turnat vin în pahare și cu drag
ne-am așteptat colindătorii-n prag.
Vinul, ca șarpele, a curs printre pahare
și casa mea a fost în sărbătoare.

Atunci din stânga mea un vers anume
a început a spune despre lume,
justiția coruptă și templele furate,
aripile strânse-n legături și uneori tăiate.

Se tânguia ca mama la răscruce
ținând în brațe, ca pe-un prunc, o cruce.
Mesenii mei i-au așezat pe gură
o palmă rece ca și o arsură.
Versul din dreapta mea, ca o lumină,
s-a ridicat știind paharul cum să-l țină
și din cealaltă parte-a inimii de-acolo unde
sângele știe templul a-și ascunde,

a început a țese o vrajă pe care
am văzut-o coborând uneori în altare.

Tu-l priveai din capul mesei blând
ochii tăi erau ger și flacără într-un cerc, arzând.

Te-am văzut atunci, demonul fanatic,
cu veșmânt de preot și cu pas hieratic,
cum treceai măreț prin această lume
cunoscând puterea orei fără nume,

te-am văzut cuprins de-o caldă paloare
ca de-un foc ce-aduce pe zăpezi suflare,
pare că ai băut cupa ce se varsă
peste o iubire într-o formă arsă.

Te-am privit și-acolo,
ca-n povești o boare,
am lăsat cuvântul spre tine să zboare,
iar gura hrănită de tine cu moarte
mușca din poeme ca din mere coapte.

Stau și te sărut
singură la masă,
îți deschei cămașa,
bate vântu-n casă.

Către cititor

Să-mi împart pașii cu tine.
Pașii sunt avutul meu cel mai de preț
și asta aș vrea să strig de teama singurătății.

Pașii care mă duc pe un drum
scris cu majuscule
așa cum se întâmplă câteodată
când îmi apropii sâni de fața iubitului
iar el, fiindcă nu mai are timp,
se descărnează încordând liniștea morții.

Să-mi împart brațele cu tine.
Brațele sunt avutul meu cel mai de preț
și asta aș vrea să afli și tu
când te lași legănat de haos
în fecundarea poemelor.

Brațele cu care te strâng în fiecare vis al nopții
nesfârșite și negre ca o văduvă.
Brațele ce-mi scriu poemele
arătându-mi piatra ce trebuie șlefuită,
brațele ce-mi înconjură genunchii mei și ai tăi
atunci când, în cel mai intim moment,
suntem din nou copii
răsturnând ordinea lucrurilor.

Să-mi împart lumina cu tine
așa cum în copilărie

îmi împărțeam dulciurile
cu fratele meu.

Să-mi împart lumina.
Ea izvorăște de pe buzele noastre
atunci când rostim
în același moment,
aceleași cuvinte.
Să-mi împart bucuria cu tine,
ceremoniile luminii și ale furtunii,
ale pustiului și ale pădurilor pline.

Adolescența surpată să o împart cu tine,
să avem la îndemână o specie a unei flori
ce dezvoltă continuu în jurul nostru miresme.

Să-mi împart viața și moartea cu tine,
să călărim același cal
să fii Bărbatul Secolului
aștipind la pieptul meu de poezie.

**Să înșeli moartea cu vorbe de
dragoste
(2003)**

PUZZLE

Masca adusă în jurul focului
nu este pe măsura jocului cu puzzle
propus vouă.

Atâta timp cât femeia
pe care ați cunoscut-o
ascunzându-și printre flori
picioarele prea albe
pentru polenul scuturat,
stă cuminte într-un fotoliu al încăperii cu poeți,

altă femeie este cea care dansează desculță
în jurul focului, așezând puzzle în flăcări.

Atâta timp cât iubirea se mai cheamă iubire
și lumea cu poeți gonește nebună pe autostradă,
senzația unei aventuri
poate fi măsura
după care judecați femeia.

Ce a învățat ea într-o viață o dansează acum
făcându-vă vouă semn cu mâna.
Și asta în timp ce toți așezăm
în jocul de puzzle
o lume dublă,
actoricească.

SOMN

Ce lume e aceasta
în care toți vorbesc în același timp
strigând cât mai tare?

Toți în același timp
cu mâna în aer
arătând aceeași pasăre.
Toți blestemă-n același timp și se vaită
și nimeni nu ascultă pe nimeni.

Cât despre cuvintele de dragoste
care nu se supun acestei lumi,
mă închin în fața lor,
mă opresc din mers
simțindu-le sub cămașa mea
cum îmi macină oasele.

Le memorez ascuțișul,
degetele cu care îmi pipăie poemul.

Sunt frumoase ca o mamă
ce-și desface rochia să alăpteze.

Însămânțate cu sângele poetului
ele dispar pentru o vreme
să nască prunci cu semn în frunte
condamnați să continue lupta împotriva fiarei
ce desface cu dinții
brațele îndrăgostiților.

LIMITELE

la seama la acest răstimp al poeziei
unde poetul scrie ceva în podul palmei
ca să poată citi în ziua condamnării lui la dragoste.

la seama la acest spor de cuvinte
care vin spre tine de pe un drum lung,
îți pătrund în casă prin ușa închisă,
apoi îți iau mâna și scriu cu ea
viața ta, bună - rea, împotriva voinței tale.

Ce-i drept, ce poartă acest spor cu atâta grijă în privire,
tu ai hrănit de mult cu sângele tău, ai încălzit la sân,
ai lăsat să-ți otrăvească ființa cu frumusețe.

la seama la acest răstimp al poeziei unde poetul scrie și apoi,
cu ochii unei păsări fosforescente,
acoperă totul ca-n nunta de șerpi
unde se scufundă ca să-și cunoască limitele.

Astfel a aflat că oameni buni și răi
sunt îngroziți de apropierea morții.

Numai el, poetul, râde în preajma ei, se bucură,
cântă cântecul ei în noaptea fără de capăt,
îvinge somnul chiar acolo, tânăr,
cu mâinile pline de catedrale.

București, 25 iulie, 2001

ÎNȘELÂND MOARTEA

Altădată
am crezut în cheia care se răsucea singură
între filele unui manual anume
dezvăluindu-ne
cine știe ce mister.

O ceremonie despre care n-am mai vorbit.

Pe scena lumii
se perindă bărbații secolului,
poartă-n priviri atâta priveriște
cât poate-ndura fiecare.

Altădată
am iubit și am înconjurat de trei ori masa,
de trei ori cu un fir de sânge gura bărbatului.

Am tăiat o bucată de pânză
și am desenat pe ea de trei ori
imaginea unei cruci perfecte.

M-am îmbătat de bucurie
când mi-am pus în gând să fiu pasăre.

Ceva mi-a țintuit picioarele.

Am început să urăsc acest gând
și lumea pe care am construit-o cu mâinile,

să urăsc asfaltul care se întărește
țintuindu-mi tălpile,
formulele și geometria unei iubiri
(care numai iubire nu este)
femeia care și-a trecut,
în nebunia singurătății ei, mâinile peste sâni.

Altădată
am crezut în cheia așezată între file.

Eu o vedeam cum se răsucește.
Voi n-o vedeți.

Atunci m-am oprit în patul
copilăriei cu așternutul moale,
cu mâinile mamei, ochii și zâmbetul uitat,
brațele, pieptul la care a fost cald.

M-am oprit în poveștile bunicului Teodor,
preot al templului sufletului,
în rugăciunile lui și psalmii cântați,
în zilele când ne lua de mână
și porneam spre biserică.

M-am oprit acolo,
în aurul de pe icoane,
la fratele meu, preotul Teodor.

Cu el îngropam puii de găină,
le cântam cântece de înmormântare
și le așezam la cap cruce de nuiel.

Cred din nou în cheia așezată între file.

Eu o văd cum se răsucește.
Voi n-o vedeți.

25 septembrie 2001, Satu - Mare

DANS LINGVISTIC

Cât de negre ai picioarele în dansul lingvistic
ce-ți arde tălpile și te mișcă în așternut,
îmi șoptește filosoful.

Când mă încred în vorbele lui
mă simt ca un prunc ce fură un ou
apoi îi bea conținutul
în timp ce lucrurile din jur iau ființă
și îl privesc.

De aceea stau și-mi privesc picioarele,
ce dansează singure
până lumea devine ce-a fost la început.

Apoi,
când totul în jur pare să fie viu
îmi prind la piept atâtea cruciulițe
câte vieți am trăit,
pierzând ritmul într-un timp cerebral.

Acum tălpile negre
mă dansează după bunul lor plac.

Oricum, n-ar fi prea greu să te oprești,
să crești o floare sub clopotul de sticlă,
să cânti în colivia ta de cobalt,
adulându-ți aripile strânse-ntre grilaje.

Să reconstitui
scheletul fosforescent
al unui animal preistoric
care se răzvrătește când îl atingi,
îmi șoptește filosoful.

Eu știu că fiecare dintre noi
lovindu-se, în dans, de propriul vers
vom deveni hrană pentru pești
ori pâine pe care o împărțim cu o mână
și cu cealaltă o luăm înapoi.

APA ȘI VINUL

Preotului Ștefan

Nu putem privi din același unghi piramida,
cum nu aceeași lumină, sunând pe fața ei, o îmbrățișează.
Frunțile noastre aflate față în față
nu la fel piesele pe tabla vieții așează.

Nu putem avea în același timp apa și vinul,
în același potir, vuietul și liniștea gheții,
cum nu putem plânge cu un ochi
în timp ce altul sângeră pe lama ascuțită a vieții.

Nu putem, plecând cu brațele pline din câmpul cu flori
să luăm cu noi imaginea lui neatinsă,
cum nu putem, prin cenușă trecând
s-avem talpa curată, s-avem lumina ce a fost, nestinsă.

Nu putem, târând după noi în văzul cetății,
aripa prea mare pentru ochiul prea mic,
să avem și zborul și mersul pe ape,
să avem și cerul cu păsări și banalul nimic.
Așa vorbește preotul
descoperind lucrurile până la os

în timp ce amândoi știm
că în același ochi stau îngemănate
lacrimile bucuriei cu cele ce urlă,

amândoi știm că
îndepărtând de pe față masca,
viața și moartea la fel ne zâmbesc
bând din același potir,
amestecate,
apa și vinul.

ARTĂ

I

Îmi era teamă
să nu se ude hainele de ploaie
și cum stăteam, le protejam cu sânii.

Ceva necunoscut m-a împins înainte.

Ciudat, dar pe măsură ce mă apropiam
ploaia mai tare.

M-am bucurat pentru ploaie
și i-am ascultat picăturile,
sunetul lor
pe piepturile noastre înverzite,
brusca înflorire,
de pare că un fluviu subteran
ne-ar fi hrănit.

Atunci am început a cânta:

Vor fi ierburi să ne culcăm în ele,
să așteptăm acolo, ploaia, goi.
Vor fi pomi cu fructe mari și roșii,
cu sâmburi de cristale și învelișuri moi.

Și toate fi-vor clare ca aerul amiezii,
și timpul cel de mâine poate să fie azi,
ieri poate să fie mâine, azi – întotdeauna,

pe pânza clipei însemnând inel, în dragoste să arzi.

Așa am cântat în noaptea în care
nu am vrut să ascult cântecul morții.

De prea multe ori, blestemând singurătatea,
n-am știut că putere am
să protejiez cu sângele, lupii cuvintelor.

Puteam, fără-ndoială, să trec prin ploaie
detestând orice gânduri absurde.

Aspectul plăcut este tocmai
trecerea prin lumea mea
a unui lup arzând.
El m-a izbit trezindu-mi un fior
de imensă lumină în trup.

||

Te privesc în ziua de primăvară
cum stai în filele cărții
sub extazul lexical,
tânăr și frumos
ca o apariție dintr-o altă lume.

Te privesc cum stai în pragul cărții,
în costumul tău nou,
scos dintr-un album de modă,
tocmai bun pentru poemul
care îl poartă.

Lucrurile din jur rămân suspendate
într-un timp pe care l-am uitat.

Calendarul de perete,
aparatura sofisticată a lexicului,

toate s-au izolat sunând înfundat
în depărtarea lor.
Numai tu: poemul
pe care l-am căutat dincoace și dincolo,
numai tu: poemul în costumul tău din cuvinte,
(îmi amintesc –
“ asta este culoarea pe care o iubesc! ”- spuneai)
numai tu și femeia
care te sărută în grădina sufletului,
care te sărută în grădina orașului, pe stradă,
în fața fantasmelor, aproape de casa ta,
în aerul pe care îl respiri,
în încăperile pe care le traversezi
cu blugi și trening portocaliu, ca un om.

Numai tu și femeia - femeie cu ochii aprinși,
femeia care te scrie,
te hrănește asemeni basmului,
te încoronează împărat
în ținuturile cu mine de aur,
îți așterne la picioare
grădinile cu fructe roșii,
robii și roabele,
lanurile cu dragoste.

Tot ce vorbești te vorbește pe tine,
tot ce plângi te plânge apoi dispare,
tot ce cânti îți cântă
și tot ce omori
îți dă viață.
Tot ce scrii te scrie pe tine,
tot ce naști îți dă ție viață,
tot ce iubești te ucide
salvând într-o clipă mersul pe apă,
așa îmi șoptește cineva la ureche,
iar eu am scris să nu uit.
Îmi deschii cămașa de cobalt

sub care stau strânse aripile,
sângele gata să țipe,
flacăra despre care m-am ferit a vorbi.

Lucrurile din jur rămân suspendate
undeva într-un timp înfundat.

Numai tu și femeia - femeie
care te sărută în grădina sufletului,
în piața orașului, pe acoperișul verbelor
de pe care simte că alunecă
într-un dans livresc.

III

Un fir de sânge de pe buzele poemului
nu este de ajuns pentru a lega florile viorii
pe care am îndrăznit a i le oferi.

Stau și-l admir
în stângăcia cu care le primește.
Pare că ar primi un trofeu de valoare
și nu știe unde să-l ascundă.

Apoi vorbim presați de ochii noștri,
scriem versuri (așa ca doi poeți)
care, cu puțină indulgență
s-ar putea numi poeme.
Povestim despre vise, le descifrăm,
admirăm imaginile vechi, ritualurile
imortalizate în tablouri,
linia de demarcație, noaptea nașterii,
fotografia de copertă,
bărbatul cu paharul de șampanie
aniversând
și gerbera policrome
care ne privesc din tablou

cu multă înțelegere.

Stăm față în față și scriem poeme,
privim muntele de pe acoperișurile noastre.
Șerpii de pază ies limpede în evidență
și par a fi foarte aproape.

Poemul îmi ia mâna,
îmi sărută rana lăsată acolo de uscătorul de păr,
eu îi sărut versurile,
învinuindu-l de ce am auzit în urechea lui,
plănuind un fel de voiciune.

“*Tu nu exiști!*” îmi spune
și-mi mușcă mâna ca și cum ar mușca un măr,
se joacă, zburdă pe pieptul meu,
cântă din ce în ce mai tare,
cântă din ce în ce mai frumos
iar eu îl cred și intru în cercul nunții lui.

Totul începe să se rotească
iar noi credem în frumusețea
ce nu poate fi bănuită.

Până să-mi dau seama
că lumea este un vis
și că eu nici măcar nu exist,
pe masa de sticlă zăcea o grămăjoară
de cristale / cuvinte
cerând dreptul lor la viață.

Deva, 1 iunie 2001

(.....)

scrisori către onia snaider
scrise de paulina popa
(2003)

paulina popa

scrisoarea I

dragă onia
ești un arbore din cuvinte
cum nu s-a mai văzut
nici o ființă de pe pământ
nu are lumina coroanei tale /
de aceea mi-am zis /
chiar dacă mi-ai rănit buzele:

*să-i vorbesc arborelui acestuia
așa ca unui om mare /
folosind un limbaj al creierului
atâta vreme cât
la plecarea noastră de pe pământ
cel care rămâne
este creierul*

numai că / în liniștea halucinantă
m-a cuprins un somn...

așa stând lucrurile /
cealaltă paulina
a scris cu sângele ei /
plângând în gura mare pe străzile SING
cea ce urmează:

scrisoarea a III-a

cândva m-ai întrebat:

*de ce cânți în săptămâna mare
când toți oamenii plâng și se roagă?
de ce zbori în săptămâna mare
când toți oamenii îngenunchează și sărută pământul?
de ce ai penele strălucitoare*

nepământeau

*în săptămâna mare
când toți oamenii
se îmbracă în negru?*

*de ce ești vie în săptămâna mare /
pasăre necunoscută?*

*de ce te eliberezi de carne
și așa descărnată urci... urci?*

*de ce luminezi /
luminându-mă
pasăre fără nume /
în săptămâna mare?*

iar eu ți-am răspuns
aruncând spre tine pâine

(.....)

scrisoarea a VI-a

ayy / onia / te-am iubit atât de mult
încă de când erai în corpul de gardă
și chipul tău era tipărit pe monede

-cine este omul acesta? mă întreba mama
iar eu / ca o fată cuminte /
mă înroșeam până în tălpile picioarelor
mă bălbâiam / îmi răcoream fruntea cu apă

apoi...
oasele mele au deprins ceața memoriei
și am devenit femeie...
au trecut secole și încă nu te-am ucis
știi / onia / ochii mei te privesc
și te văd așa cum ești:

frumos și bun /
cu trunchiul drept și ramuri mari
cum îi stă bine unui arbore din cuvinte /
din patria mea dragă - POEZIA
acolo unde bărbatul este puternic
și bine alcătuit în exercitarea genului /
nu are nimic îndoielnic și convinge
meritând să i se dea toată atenția

ochii mei te privesc:
fântâna dintre tine
și cel ce asudă în devotamentul său
devine cu fiecare zi tot mai limpede
în rostire

(.....)

scrisoarea a VIII-a

onia
în așteptarea nașterii /
mama ta a știut sigur
că vei găsi răspunsuri bine-gândite
la toate întrebările
n-a știut / mama ta / că /
încrezător în pupile
vei vedea numai ceea ce vrei să vezi
trecând într-un umilitor repaos restul

pot să-ți scriu în toate limbile pământului...
fii liniștit / oricum nu ne aude nimeni
și nimănui nu-i pasă de lumea noastră
cu toate că ea este singura
care ne poate mântui

n-a știut mama ta
că eu / cu rochia mea de carne
dimineața și seara

nepământeau

intru în intimitatea ta
plângând în hohote /
n-a știut
că pe raftul tău cu metale și pietre
nu este loc pentru pumnul acela de diamante
ce se prefac în versuri
când fiul ei le dă drumul din trup

(.....)

scrisoarea a XI-a (cântec)

dragă onia /
m-ai alcătuit femeie de aceea îți cânt
așa cum m-ai învățat:

târziu de tot pe când treceam spre seară
purtându-mi la vedere ființa din cuvinte
așa-mbrăcată-n versuri ca de nuntă
am auzit cântând în umbră versul meu cuminte

și rochia mea albă / udată ca de ploaie
a început a-mi strânge în chingi de fier mijlocul
iar versul ce plângea în urma mea
nu își găsea printre poeme locul

atunci din palme am lăsat să-mi zboare
o pasăre de foc ce am crescut în sânge
iar rochia mulată strâns pe corp
s-a descheiat și-am început a plânge

ayyy! pasărea cânta ca prima dată
un cântec neștiut / din lumea ei de foc
în jurul meu năștea o lume nouă
noroc că m-am trezit din vis / noroc

în fața mea poemul – împăratul
cu floarea lui de sânge-n mână
el m-a alcătuit de-a pururea femeie
lui îi slujesc și-i sunt stăpână

scrisoarea a XV -a

ay / onia /
ai fost pregătit pentru a fi vânătorul:
cai albi și câini de vânătoare în jurul tău

mama ta n-a știut și-ncrezătoare te privea
cum ți-pai ca din gură de șarpe
s-ar putea ca de atunci
să fi îndrăgit atât de mult ți-pătul
și de aceea produci / strivind / atâta durere

ia seama / onia / când este ceață / rămâi acasă
ca nu cumva vânatul să-ți sfâșie carnea
așa cum tu l-ai învățat / inteligent cum te știu

scrisoarea a XVI-a

vreau să-ți vorbesc
cât se poate de limpede

ceea ce spun este adevărat:
ești un om inteligent / onia
îți ascuți interlocutorii cu politețe
te preocupă gânduri creștine
și / uneori /
scrii poeme cu mâna mea

privești lumea cu detașare
cânți în biserică și iubești

nepământeauul

chiar dacă crezi că „*l'amore e il pui*
a buon prezzo delle religioni”
(dragostea e cea mai ieftină
dintre religii - cesare pavese)

orele trec prin fața ta
fluturând drapele

bagă de seamă
ecoul ninge mov pe mâinile tale /
și locul pe pământ este prea îngust
pentru a-l folosi de unul singur

(.....)

scrisoarea a XIX-a

dragă onia / am primit o lovitură puternică între umeri
și am căzut / am zărit acolo-n țărână chipul tău / mototolit /
știi... a fost o simplă coincidență
cum stam acolo-n praf /
o mână m-a tras în spatele casei să nu mă vadă lumea / și m-
a răzimat de zid
purtam rochia aceea frumoasă pe care tu ai împrăștiat perle /
și cum încercam să-mi scutur cutele de praf / cineva a ridicat
de jos o altă piatră
se reflecta-n privirile tale... și cum stăteai cu mâna ridicată /
am înțeles predilecția ta
cândva te-am prevenit
asupra mulțimii ce stă și privește
așteptându-mi poemele

scrisoarea a XX-a

dragă onia
dacă nu mi-ar fi gura pecetluită
aş spune lumii cât aur poartă-n el
sângele dragostei

odată l-am văzut cu ochii liberi
şi am orbit
de aceea caut sângele tău
să-mi redea vederea

scrisoarea a XXI-a

dragă onia
ţin minte totul / foşnet de foşnet
n-am uitat nimic din spectacolul cărnii:
ochii şi mâinile / buzele / cămaşa şi coapsele
oase foşnind în oasele mele

moartea respirând fierbinte în ceafa noastră...

mă regăsesc în gândurile tale
îmbrăţişările tale mă spală de noroi
pe sârma-nroşită mă ții de mână
acelaşi sân ne-a dezvelit viaţa sub arborii goi
nu am uitat nimic:
curcubeul din trup
limbajul tău prim / florile de sânge/
florile de gheaţă...
barca trupului / de cristal

nu o atinge / onia / las-o să treacă singură

mă hrănesc cu numele tău / ochii şi mâinile
buzele / cămaşa şi coapsele

nepământeau

oase foșnind în oasele mele

respirația fierbinte a morții...

prietenii tăi și vulpile
elaborând
crime lingvistice...

scrisoarea a XXII-a

vezi / onia /
tu ai ales drumul fructelor și mantia rodirii
eu / joc table sub arborii tăi
mă asigur că totul este în ordine /
că cerul s-a eliberat / piatra nu bate...
acum poți rodi!

îți scriu toate acestea cu cerneală simpatică
să nu poată fi citite
așa... culegătorii de fructe sălbatice
nu-ți vor rupe ramurile / nu vor arunca pietrele
și nu-ți vor bătători ferigile
oricum / onia
tu ai ales drumul fructelor
și mantia rodirii

umerii tăi sunt puternici
dar nu ar trebui să ignori ploile
și piatra
ramurile și pomii loviți de trăznet
vulpile
care i-au scormonit cu ghearele
în căutarea comorilor
în timp ce tu numeai asta – dragoste

acum / că toate sunt pregătite
va fi ușor să îngropi în lumina poemului
lumina fructului tău
sălbătic

scrisoarea a XXV –a

dragă onia
existența
mă dansează desprinzându-mă
de pământ

pe marmora poleită
unde sunt adunate
mormane de rămășițe emoționale
nu este loc pentru picioarele mele

atâta vreme cât dragostea
a fost socotită comună și-n straie vulgare
am trecut prin mulțime
cu masca pe față
dar pasărea de pe umăr m-a trădat
așa m-au trădat toți prietenii
rând pe rând...

am învățat că lucrurile mari
trebuie tratate cu multă prudență

mi-am purificat dansul meu devastator
și așa / pe suprafața lucie
îmi împodobesc trupul cu ierburi /
culcată pe spate

dragă onia /
nu te apropia prea mult
și nu te apleca
s-ar putea să-ți rup cravata

scrisoarea a XXVI-a

știi / onia /
și pe mine mă ispitește recompensa grasă
ce s-a pus pe capul poeticelor noastre fiice

atunci când le-am procreat
o știință pe numele ei iubire tocmai își demonstra
principiul coborârii corpurilor în lumină
așa cum se întâmplă cu morții
pe care / noi / cei vii
credem că îi coborâm în pământ
când / de fapt / îi ridicăm în ceruri
și mie mi-e trăznet dragostea ta / onia /
și mie mi-e secure (ar fi spus nichita)

nu-ți scriu despre nevoia mea firească
de a bea apă din pumnii tăi
cât mai degrabă despre tentația
de a-mi vinde poeticele fiice /
așa ca iuda.....
ce să mai vorbim / ochii și buzele / strugurii /
pâinea și vinul...
și mie mi-e trăznet dragostea ta / onia /
și mie mi-e secure / și pe mine mă ispitește
recompensa grasă...
mai presus de toate / cerul albastru
și liniștea / iubitul meu...
fructele tale otrăvite ce-mi picură pe limbă
mierea lor de poezie

am cincizeci de ani
și toate acestea
îmi fac sufletul / fruct proaspăt
(.....)

scrisoarea a XXVIII-a

dragă onia
timpul petrecerii noastre s-a dus

îți amintești? petreceam zi și noapte
dănțuiam ca țigani / desculți /
goi ca-n pântecele mamei /
cu părul ud și cu plante pe umeri

vin și acum aceste imagini / uneori agresiv
- duceți-vă dracului / le spun
apoi plâng lămurită că niciodată
nu voi mai avea o zi ca un uger de vacă
(sfântă din india / ar fi spus vasile dan)

port o mare nostalgie în trupul acesta
dar nu știu cum să-ți spun /
limbajul meu nu are nimic din tezele
pe care le memorezi
spre a le face pe plac
prietenilor
ehei / onia /
cândva și eu vorbeam ca oamenii
de dragul tău

chiar dacă nu-ți este spre liniște /
acum / o petrecere metafizică
își face de cap în sângele nostru

scrisoarea a XXIX-a

am visat
că erai omul meu /
îți spuneam: vânător pervers

nepământeau

m-ai găsit în pădure
singură
cântându-mi elegiile
totul era bine rânduit
mormăiam vorbe din vechime
anume pentru oamenii morți /
m-ai găsit în pădure /
nu aveam nimic în comun cu lumea ta

eram atemporală
și așa ca toți oamenii atemporalii
habar nu aveam
că plantațiile de cânepă
pot avea o altă întrebuințare
decât cea știută de mama

ehei...
miezul nopții trece prin mine
cu o bicicletă de sânge –

ce minune / onia /
vânător pervers cum ai fost
ai ignorat faptul că
nu de puține ori
vânatul este cel care vânează

scrisoarea a XXX-a

ay / onia / noaptea a fost destul de lungă /
„nici un vapor pe apele poetului”(ar fi scris mihai c)
cum stau în fața ta
îmi pare că sunt inventată de tine
anume pentru oasele tale așa cum oasele
tale sunt inventate anume pentru oasele mele

ehei... ce departe sunt înțelesurile cu fețe curate
acum toate sunt multiple: buzele / coapsele /
șoselele rațiunii pe care mă pregătesc
să pornesc în fiecare dimineață
dar mă tem de noaptea lungă
când „nici un vapor pe apele poetului...”

scrisoarea a XXXI-a

te-am crescut în sângele meu

apoi am desenat pentru tine
stăpâniri fără margini /
coroana și sceptrul /
robii și roabele
așa am ajuns la cuvinte...

m-am aprins de umbra ta albastră /
am învățat pasărea mută să cânte /
am semănat semințe cu mâinile mele
și era liniște / iubitul meu...
am plâns pentru fericirile tale
ne - numărate pe degete /
pentru copilul cu părul alb
și ziua ca o mănușă neagră /
prea strâmtă /
pentru roua de pe ochi
pentru bănuțul din palmă

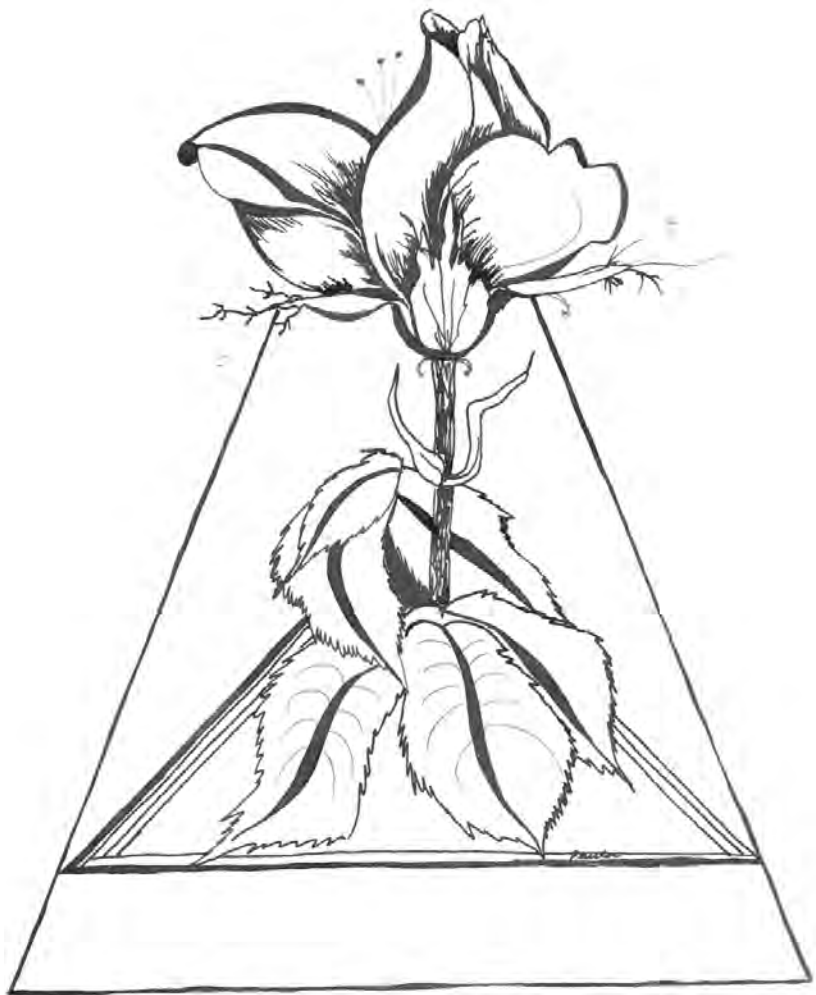
ar fi trebuit
să-ți scriu mai de mult /
dar nu cântaseră cocoșii a treia oară
și cuvintele/
încă /
se numeau
POEZIE

scrisoarea a XXXII-a

dragă onia /
mi-e teamă de pragul acesta
sângele meu mi-a poruncit să-l trec /
să răspund cu succes nevoii de a fi vie
în creierul tău uriaș /
mi-e teamă de ora aceea fixată în oasele mele
de cârpa zilei ce cade / violet /
peste capetele noastre
știi că numai tu îmi înțelegi clipele de extaz
și numai tu știi ce înseamnă / în gura mea /
cuvintele amazoane
ție îți mărturisesc puterea
de a călca frumos peste șerpilor cetății
în timp ce-și sună clopoștii cu mult fast /
ție / bucuria fonemelor ce-mi sărută gura /

vreau să-ți vorbesc ca unui arbore
cu ramuri lexicale /
sophisticate în măreția formulelor /
acelea ce ajung în memoria ta /
pe numele ei IMAGINAȚIE/
să-ți mângâi fața / buzele
semnul dintre ramuri /
tot ce mă arde când stau în umbra ta

vreau să intru la tine /
să-ți spun ce teamă îmi este de pragul acesta
pe care trebuie să-l trec /
dragă onia /
s-ar putea să nu mă întorc
înaintea arderii care îmi garantează viața

19
Lambert

Cuprins

NEPĂMÂNTEANUL	5
ÎN BĂTAIA SOARELUI	6
VISUL	9
POLENUL, BOABELE DE GRÂU	10
DEPARTELE	13
CU MÂINILE ÎN FLĂCĂRI (1992)	15
NEVĂZUTĂ-I VIAȚA ÎN OU !	16
TĂCERE	17
FRUMUSEȚE	18
DACĂ.....	19
NUNTA CUVINTELOR (1995)	21
CHIPUL TĂU	22
CEL MAI ÎNALT POEM	23
ELEGIE	24
FĂRĂ CUVINTE	25
AURĂ AMARĂ (1996)	27
PSALM	28
PSALM	29
A FI POET	30
INTROVERTIRE	31
TĂCERE ABSTRACTĂ	32
AURORĂ	33
CUVINTE SĂRUTATE DE ÎNGERI (1997)	35
RUGĂ	36
CUVINTE SĂRUTATE DE ÎNGERI	37
ARS	38
VASE DE LUT	39
ZODIA FECIOAREI	40
CONTOPIT CU RIGĂCIUNEA	41
FLOAREA DE FOC	42
CANDOARE AGRESIVĂ (1998)	45
JUMĂTATE PĂSĂRI	46

POEM PENTRU MAMA	47
COPIUL DIN SUFLET	48
BISERICA CEA NOUĂ	49
LUCIUL CANDORII	50
MONOLOG	51
ÎNTRU TĂCERE ȘI TĂCERE (1998)	53
TĂCERE	54
CÂNTECUL ÎNGERULUI	55
BUN ȘI RĂU ÎN ACELAȘI TIMP	56
ÎNTRU TĂCERE ȘI TĂCERE	58
FRUCTE ROȘII	59
FEMININĂ	60
RUGĂCIUNILE MAMEI	61
DIN CUVINTE	62
VIS CU MĂȘTI	65
CA UN BLESTEM	67
PULBERI	68
PORTRETUL UNEI IUBIRI	69
GHILOTINA SINELUI (2000)	71
I	72
II	73
III	74
XIX	76
XX	77
XXX	78
XXXIX	79
CA O LUMÂNARE	81
VERSURI LIBERE	83
PĂSĂRI MAJORITARE	84
GHILOTINA	85
ROCHIA NESUPUNERII (2001)	87
I	88
II	89
IV	92
XXVII	94
IX	96
XI	98
XVI	99
XVII	101
XIX	103
XX	105
III	107
IV	109
XXIII	111

XXVIII	113
XXIX	115
BĂRBAȚII SECOLULUI (2002)	117
SACRIFICIU	118
POEMUL	121
POEZIE	123
TABLA DE ȘAH	124
FACTORUL OMENESC	126
CLONA	128
PUIUL DE CIUȚĂ	130
AI DESTULĂ PUTERE	132
ÎNGERUL	134
IUBIREA	135
A OPTA CÂNTARE	136
CĂTRE CITITOR	138
SĂ ÎNȘELI MOARTEA CU VORBE DE DRAGOSTE (2003)	141
PUZZLE	142
SOMN	143
LIMITELE	144
ÎNȘELÂND MOARTEA	145
DANS LINGVISTIC	147
APA ȘI VINUL	149
ARTĂ	151
scrisori către onia snaider scrise de paulina popa (2003) ..	157
scrisoarea I	158
scrisoarea a III-a	158
scrisoarea a VI-a	159
scrisoarea a VIII-a	160
scrisoarea a XI-a (cântec)	161
scrisoarea a XV -a	162
scrisoarea a XVI-a	162
scrisoarea a XIX-a	163
scrisoarea a XX-a	164
scrisoarea a XXI-a	164
scrisoarea a XXII-a	165
scrisoarea a XXV –a	166
scrisoarea a XXVI-a	167
scrisoarea a XXVIII-a	168
scrisoarea a XXIX-a	168
scrisoarea a XXX-a	169
scrisoarea a XXXI-a	170
scrisoarea a XXXII-a	171

ISBN 973-660-110-2